

Dansk udgave

Retsforskrifter

Indhold

I Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk

- ★ Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om konkurs 1
- ★ Rådets forordning (EF) nr. 1347/2000 af 29. maj 2000 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager samt i sager vedrørende forældremyndighed over ægtefællernes fælles børn 19
- ★ Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 af 29. maj 2000 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager 37

2

DA

De akter, hvis titel er trykt med magre typer, er løbende retsakter inden for rammerne af landbrugspolitikken og har normalt en begrænset gyldighedsperiode.

Titlen på alle øvrige akter er trykt med fede typer efter en asterisk.

I

(Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk)

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 1346/2000**af 29. maj 2000****om konkurs**

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 61, litra c), og artikel 67, stk. 1,

under henvisning til Forbundsrepublikken Tysklands og Republikken Finlands initiativ,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den Europæiske Union har sat sig som mål at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.
- (2) Det er en forudsætning for et velfungerende indre marked, at grænseoverskridende insolvensbehandlinger kan afvikles rationelt og effektivt. Vedtagelsen af denne forordning er nødvendig for at virkeliggøre dette mål, som henhører under det civile samarbejde som omhandlet i traktatens artikel 65.
- (3) Virksomhedernes aktiviteter har i stadig stigende grad grænseoverskridende virkninger og er derfor i stadig større omfang underlagt Fællesskabets retsregler. Eftersom sådanne virksomheders konkurs også har betydning for det indre markeds funktion, er der behov for en fællesskabsretsakt, som foreskriver en samordning af de foranstaltninger, der skal træffes vedrørende en insolvent skyldners aktiver.

- (4) Det er en forudsætning for et velfungerende indre marked, at parterne ikke tilskyndes til at overføre aktiver eller tvister fra én medlemsstat til en anden for at forbedre deres retsstilling («forum shopping»).
- (5) Disse mål vil ikke i tilstrækkelig grad kunne virkeliggøres på nationalt plan, og det er derfor berettiget at gennemføre en foranstaltning på fællesskabsplan.
- (6) I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet bør denne forordning begrænses til bestemmelser om kompetence til indledning af insolvensbehandlinger og afgørelser, som følger direkte af insolvensbehandlingen, og som træffes i nær forbindelse hermed. Endvidere bør denne forordning indeholde bestemmelser om anerkendelse af sådanne afgørelser og om den lovgivning, der finder anvendelse, og disse bestemmelser bør ligeledes være i overensstemmelse med ovennævnte princip.
- (7) Konkurs, akkord og andre lignende ordninger er undtaget fra anvendelsesområdet for Bruxelles-konventionen af 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager⁽³⁾, som ændret ved konventionerne om tiltrædelse af nævnte konvention⁽⁴⁾.
- (8) For at virkeliggøre målet at forbedre effektiviteten af insolvensbehandlinger med grænseoverskridende virkninger er det nødvendigt og hensigtsmæssigt, at bestemmelserne om retternes kompetence, om anerkendelse og om den lovgivning, der finder anvendelse på dette område, fastlægges i en fællesskabsretsakt, som er bindende og gælder umiddelbart i medlemsstaterne.

⁽¹⁾ Udtalelse afgivet den 2. marts 2000 (endnu ikke offentliggjort i EFT).

⁽²⁾ Udtalelse afgivet den 26. januar 2000 (endnu ikke offentliggjort i EFT).

⁽³⁾ EFT L 299 af 31.12.1972, s. 32.

⁽⁴⁾ EFT L 204 af 2.8.1975, s. 28.
EFT L 304 af 30.10.1978, s. 1.
EFT L 388 af 31.12.1982, s. 1.
EFT L 285 af 3.10.1989, s. 1.
EFT C 15 af 15.1.1997, s. 1.

- (9) Denne forordning bør finde anvendelse på alle insolvensbehandlinger, uanset om skyldneren er en fysisk person eller en juridisk person, en forretningsdrivende eller en privatperson. De insolvensbehandlinger, som er omfattet af denne forordning, er opført i bilagene. Insolvensbehandling af forsikringsselskaber og kreditinstitutter, investeringselskaber, som ligger inde med tredjemands kapital eller værdipapirer, samt investeringsinstitutter bør undtages fra denne forordnings anvendelsesområde. Sådanne selskaber og institutter bør ikke være omfattet af forordningen, da de er underlagt særlige ordninger, og da de nationale tilsynsmyndigheder i en vis grad har meget vidtgående udøvende beføjelser.
- (10) Insolvensbehandling indebærer ikke nødvendigvis en retslig myndigheds medvirken. Udtrykket »ret« bør i denne forordning fortolkes bredt og omfatte en person eller instans, som i henhold til national lovgivning har kompetence til at indlede insolvensbehandlinger. For at være omfattet af forordningen bør bobehandlinger (herunder lovbestemte retshandlinger og formaliteter) ikke blot være i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning. De bør også være officielt anerkendt og have retskraft i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, og bør være kollektive behandlinger, som medfører, at skyldneren helt eller delvis mister rådigheden over sine aktiver, og at der udpeges en kurator.
- (11) Denne forordning accepterer, at det som følge af store forskelle i den materielle ret ikke er hensigtsmæssigt at indføre en fælles procedure for insolvensbehandling med generel gyldighed for Fællesskabet som helhed. At lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, skulle anvendes uden undtagelse ville på denne baggrund ofte give anledning til problemer. Dette gælder eksempelvis for de meget forskelligt udformede sikringsrettigheder, som findes i Fællesskabet. Men også de fortrinsrettigheder, nogle kreditorer har under insolvensbehandlingen, er i visse tilfælde udformet yderst forskelligt. Denne forordning bør søge at tage hensyn hertil på to måder. Dels bør der fastlægges særlige regler om den lovgivning, der finder anvendelse i forbindelse med særligt betydningsfulde rettigheder og retsforhold (f.eks. tinglige rettigheder og arbejdsaftaler). Dels bør der parallelt med en hovedinsolvensbehandling med universel gyldighed åbnes mulighed for også at indlede territorial insolvensbehandling, som kun vedrører de aktiver, der befinder sig i den medlemsstat, hvor denne insolvensbehandling indledes.
- (12) Ved denne forordning bliver det muligt at indlede hovedinsolvensbehandlingen i den medlemsstat, hvor centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig. En sådan hovedinsolvensbehandling har universel gyldighed og omfatter alle skyldnerens aktiver. For at beskytte de mange forskellige interesser gør denne forordning det muligt at indlede en sekundær insolvensbehandling, som afvikles parallelt med hovedinsolvensbehandlingen. Den sekundære insolvensbehandling kan indledes i den medlemsstat, hvor skyldneren har et forretningssted. Den sekundære insolvensbehandling har kun virkning for de aktiver, som befinder sig på den pågældende medlemsstats område. Ufravigelige regler om samordning med hovedinsolvensbehandlingen sikrer den nødvendige ensartethed i Fællesskabet.
- (13) Centret for skyldnerens hovedinteresser bør være det sted, hvor skyldneren normalt forvalter sine interesser, og det er således identificerbart for tredjemand.
- (14) Denne forordning finder kun anvendelse på bobehandlinger, hvor centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig i Fællesskabet.
- (15) Denne forordnings kompetenceregler fastsætter kun den internationale kompetence, dvs. de udpeger den medlemsstat, hvis retter kan indlede insolvensbehandling. Den stedlige kompetence inden for den pågældende medlemsstat afgøres efter denne medlemsstats nationale lovgivning.
- (16) Den ret, som har kompetence til at indlede hovedinsolvensbehandlingen, bør kunne træffe afgørelse om anvendelse af foreløbige og sikrende retsmidler fra det øjeblik, hvor der anmodes om indledning af insolvensbehandling. For at sikre insolvensbehandlingens effektivitet er det meget vigtigt, at der kan anvendes sikrende retsmidler både forud for og efter indledningen af insolvensbehandlingen. I den henseende bør denne forordning give forskellige muligheder. For det første bør den ret, som har kompetence til at indlede hovedinsolvensbehandlingen, også kunne træffe afgørelse om anvendelse af foreløbige sikrende retsmidler over for aktiver, som befinder sig på andre medlemsstats område. For det andet bør en midlertidig kurator, som er udpeget inden indledningen af hovedinsolvensbehandlingen, kunne anmode om, at der i de medlemsstater, hvor skyldneren har et forretningssted, anvendes de sikrende retsmidler, som de pågældende medlemsstats lovgivning åbner mulighed for.
- (17) Forud for indledningen af hovedinsolvensbehandlingen bør retten til at indgive begæring om indledning af insolvensbehandling i den medlemsstat, hvor skyldneren har et forretningssted, begrænses til lokale kreditorer og til det lokale forretningssteds kreditorer eller til tilfælde, hvor der ikke kan indledes hovedinsolvensbehandling i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig. Grunden til denne begrænsning er, at det kun i strengt nødvendige tilfælde skal være muligt at indgive begæring om indledning af territoriale insolvensbehandlinger, inden hovedinsolvensbehandlingen er indledt. Hvis der indledes hovedinsolvensbehandling, bliver den territoriale insolvensbehandling en sekundær insolvensbehandling.

- (18) Denne forordning begrænser ikke kredsen af personer med ret til at indgive begæring om indledning af insolvensbehandling i den medlemsstat, hvor skyldneren har et forretningssted, når først hovedinsolvensbehandlingen er indledt. Kurator for hovedinsolvensbehandlingen eller enhver anden, som har kompetence hertil efter lovgivningen i den pågældende medlemsstat, kan indgive begæring om indledning af en sekundær insolvensbehandling.
- (19) Sekundære insolvensbehandlinger kan tjene forskellige formål ud over at beskytte lokale interesser. Der kan være tilfælde, hvor skyldnerens bo er for kompliceret til at blive administreret under ét, eller hvor forskellene i de berørte retssystemer er så store, at der kan opstå vanskeligheder i forbindelse med udvidelsen af virkningerne efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, til de øvrige medlemsstater, hvor aktiverne befinder sig. Kurator for hovedinsolvensbehandlingen kan derfor indgive begæring om indledning af sekundære insolvensbehandlinger, når en effektiv forvaltning af boet gør det påkrævet.
- (20) Hovedinsolvensbehandlingen og de sekundære insolvensbehandlinger vil dog kun kunne medvirke til en effektiv realisation af konkursmassen, hvis der foretages en samordning af alle de indledte insolvensbehandlinger. En væsentlig forudsætning herfor er et tæt samarbejde mellem de forskellige kuratorer, navnlig med fyldestgørende udveksling af oplysninger. For at sikre hovedinsolvensbehandlings forrang bør kurator for denne insolvensbehandling have flere muligheder for at øve indflydelse på de samtidige sekundære insolvensbehandlinger. Han bør f.eks. kunne fremsætte forslag om en saneringsplan eller tvangsakkord eller begære udsættelse af realisationen af aktiverne under den sekundære insolvensbehandling.
- (21) Enhver kreditor med sædvanligt opholdssted, med bopæl eller med hjemsted i Fællesskabet bør have ret til at anmelde sine fordringer i skyldners bo under enhver insolvensbehandling, der er indledt i Fællesskabet. Dette bør også gælde for skattemyndighederne og socialsikringsorganerne. For at sikre kreditorerne en ensartet behandling må udlodningen af provenuet imidlertid samordnes. Hver kreditor bør kunne beholde, hvad han har opnået i forbindelse med en insolvensbehandling, men bør først kunne tage del i udlodningen fra boet under en anden insolvensbehandling, når kreditorer med samme plads i konkursordenen har opnået en tilsvarende procentvis dividende.
- (22) Denne forordning bør indeholde bestemmelser om umiddelbar anerkendelse af afgørelser vedrørende indledning, afvikling og afslutning af insolvensbehandlinger, som falder inden for denne forordnings anvendelsesområde, og af afgørelser, der er truffet i umiddelbar tilknytning til sådanne insolvensbehandlinger. Den automatiske anerkendelse bør således medføre, at de virkninger, der tillægges en insolvensbehandling af lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, udvides til alle de øvrige medlemsstater. Anerkendelsen af de afgørelser, der træffes af medlemsstaternes retter, bør bygge på princippet om gensidig tillid. Med henblik herpå bør grundene til ikke-ankendelse begrænses til det strengt nødvendige. Dette princip bør også lægges til grund ved bilæggelsen af den konflikt, der opstår, når retterne i to medlemsstater begge anser sig for kompetente til at indlede en hovedinsolvensbehandling. Den afgørelse, der træffes af den ret, som først indleder insolvensbehandling, bør anerkendes i de øvrige medlemsstater, uden at disse har beføjelse til at underkaste denne rets afgørelse en retslig kontrol.
- (23) Denne forordning bør for de sagsområder, den dækker, fastlægge ensartede lovvalgsregler, som på deres anvendelsesområde træder i stedet for de nationale internationalprivatretnlige regler. Medmindre andet er fastsat, bør lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes (*lex concursus*), anvendes. Denne lovvalgsregel bør gælde både for hovedinsolvensbehandlingen og for territoriale insolvensbehandlinger. *Lex concursus* fastsætter alle insolvensbehandlingens virkninger, såvel de processuelle som de materielle, for de berørte personer og de berørte retsforhold. Den fastsætter alle betingelserne for en insolvensbehandlings indledning, afvikling og afslutning.
- (24) Den automatiske anerkendelse af en insolvensbehandling, som almindeligvis er underlagt lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, kan kollidere med de regler, som gælder for transaktioner, der foretages i andre medlemsstater. Til beskyttelse af berettigede forventninger og omsætningssikkerheden i andre medlemsstater end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt, bør der fastsættes bestemmelser om en række undtagelser fra denne hovedregel.
- (25) I forbindelse med tinglige rettigheder er der et særligt behov for en særbestemmelse, som afviger fra lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, da disse rettigheder er af stor betydning for långivningen. Stiftelsen, gyldigheden og omfanget af tinglige rettigheder bør derfor almindeligvis reguleres af lovgivningen på det sted, hvor aktiverne befinder sig, og bør ikke berøres af indledningen af insolvensbehandlingen. Indehaveren af den tinglige ret bør således fortsat kunne gøre sin ret gældende til at udtage sikkerheden af boet. Hvis der i henhold til *lex rei sitae* knytter sig tinglige rettigheder til aktiver i én medlemsstat, men hovedinsolvensbehandlingen gennemføres i en anden medlemsstat, bør kurator for hovedinsolvensbehandlingen kunne begære en sekundær insolvensbehandling indledt i det jurisdiktionsområde, hvor de tinglige rettigheder består, hvis skyldneren har forretningssted dér. Hvis der ikke indledes en sekundær insolvensbehandling, skal det overskydende provenu ved salget af de aktiver, som de tinglige rettigheder er knyttet til, overdrages til kurator for hovedinsolvensbehandlingen.

- (26) Selv om modregning ikke er tilladt i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, bør en kreditor alligevel være berettiget til modregning, hvis modregning er mulig efter den lovgivning, som gælder for den insolvente skyldners fordring. Modregning bliver således reelt en from for garanti baseret på retsforrifter, som den pågældende kreditor kan sætte sin lid til, når fordringen opstår.
- (27) Der er endvidere et særligt behov for beskyttelse i forbindelse med betalingssystemer og finansielle markeder. Dette gælder f.eks. for mekanismer som close-out-netting og netting, som forekommer i disse systemer, samt for salg af værdipapirer og for de garantier, der stilles til sikring af sådanne transaktioner, jf. navnlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer⁽¹⁾. For sådanne transaktioner bør derfor alene gælde den lovgivning, der finder anvendelse på det pågældende system eller marked. Formålet med denne bestemmelse er at undgå, at de mekanismer for betaling og afvikling af transaktioner, som omfattes af betalings- og afregningssystemer, eller som anvendes på medlemsstaternes organiserede finansielle markeder, kan ændres i tilfælde af en forretningspartners konkurs. Direktiv 98/26/EF indeholder særbestemmelser, som bør have forrang for de generelle bestemmelser i nærværende forordning.
- (28) Til beskyttelse af arbejdstagere og arbejdspladser skal spørgsmålet om virkningerne af en insolvensbehandling for videreførelsen eller afslutningen af et ansættelsesforhold og for de rettigheder og pligter, som parterne i et sådant arbejdsforhold har, afgøres efter den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen i henhold til de almindelige lovvalgsregler. Andre konkursretlige spørgsmål, f.eks. om arbejdstagernes fordringer er beskyttet som privilegerede fordringer samt om disse eventuelle privilegerede fordringers placering i konkursordenen, bør afgøres efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes.
- (29) Af hensyn til erhvervslivet bør hovedindholdet af afgørelsen om indledning af insolvensbehandling på kurators anmodning bekendtgøres i de øvrige medlemsstater. En medlemsstat kan foreskrive obligatorisk bekendtgørelse, hvis der befinder sig et forretningssted på dens område. Bekendtgørelsen bør dog i intet tilfælde være en forudsætning for anerkendelsen af den udenlandske insolvensbehandling.
- (30) Det kan forekomme, at nogle af de berørte personer er uvidende om, at der er indledt insolvensbehandling, og i god tro handler i strid med de nye omstændigheder. Med

henblik på at beskytte sådanne personer, der som følge af ukendskab til den udenlandske insolvensbehandling opfylder en forpligtelse over for skyldneren, selv om den skulle have været opfyldt over for den udenlandske kurator, bør det fastsættes, at en sådan opfyldelse eller betaling frigør den pågældende person.

- (31) Til denne forordning bør der knyttes bilag, som vedrører insolvensbehandlingens afvikling. Da disse bilag udelukkende vedrører medlemsstaternes lovgivning, er der særlige og begrundede hensyn, som taler for, at Rådet forbeholder sig retten til at ændre disse bilag, så der kan tages hensyn til eventuelle ændringer af medlemsstaternes nationale lovgivning.
- (32) Det Forenede Kongerige og Irland har i medfør af artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.
- (33) I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som derfor ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på kollektive bobehandlinger som følge af en skyldners insolvens, der medfører, at skyldneren helt eller delvis mister rådigheden over sine aktiver, og at der udpeges en kurator.
2. Denne forordning finder ikke anvendelse på insolvensbehandling af forsikringsselskaber og kreditinstitutter, investeringsselskaber, der præsterer tjenesteydelser, som indebærer, at de ligger inde med tredjemands kapital eller værdipapirer, samt investeringsinstitutter.

⁽¹⁾ EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- a) »Insolvensbehandling«: de i artikel 1, stk. 1, nævnte kollektive bobehandlinger. Disse bobehandlinger er opført i bilag A.
- b) »Kurator«: en person eller et organ, som har til opgave at forvalte eller realisere massen eller at føre tilsyn med forvaltningen af skyldnerens forretninger. Disse personer og organer er opført i bilag C.
- c) »Likvidation«: en insolvensbehandling som defineret i litra a), der medfører, at skyldnerens aktiver realiseres, herunder også de tilfælde, hvor insolvensbehandlingen afsluttes enten som følge af en tvangsakkord eller andre foranstaltninger, der bringer skyldnerens insolvens til ophør, eller fordi aktiverne ikke er tilstrækkelige. Disse bobehandlinger er opført i bilag B.
- d) »Ret«: en retsinstant eller en anden myndighed i en medlemsstat, som har kompetence til at indlede insolvensbehandling eller træffe afgørelser under insolvensbehandlingen.
- e) »Afgørelse«: i forbindelse med indledning af insolvensbehandling eller udpegelse af kurator en beslutning truffet af en ret, som er kompetent til at indlede en sådan behandling eller til at udpege en kurator.
- f) »Tidspunktet for insolvensbehandlingens indledning«: det tidspunkt, hvor afgørelsen om indledning af insolvensbehandling får virkning, uanset om afgørelsen er endelig.
- g) »Medlemsstat, i hvilken en formuegenstand befinder sig«:
 - for fysiske genstande: den medlemsstat, på hvis område genstanden befinder sig
 - for formuegenstande og rettigheder, hvortil ejendomsretten eller adkomsten skal noteres i et offentligt register: den medlemsstat, hvor registret føres
 - for fordringer: den medlemsstat, på hvis område fordringens debitor har centret for sine hovedinteresser som fastsat i artikel 3, stk. 1.
- h) »Forretningssted«: ethvert sted, hvorfra skyldneren udøver en ikke-forbigående økonomisk eller erhvervsmæssig aktivitet under anvendelse af menneskelige midler og reelle produktionsfaktorer.

Artikel 3

International kompetence

1. Retterne i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig, har kompetence til at indlede insolvensbehandling. For selskabers og juridiske personers vedkommende anses det vedtægtsmæssige hjemsted for at være centret for skyldnerens hovedinteresser, medmindre andet godtgøres.
2. Befinder centret for skyldnerens hovedinteresser sig på en medlemsstats område, har retterne i en anden medlemsstat kun kompetence til at indlede insolvensbehandling mod denne skyldner, hvis han har et forretningssted på denne anden medlemsstats område. Denne insolvensbehandling kan kun omfatte den del af skyldnerens aktiver, som befinder sig på sidstnævnte medlemsstats område.
3. Er der indledt insolvensbehandling i henhold til stk. 1, bliver en insolvensbehandling, som senere indledes i henhold til stk. 2, en sekundær insolvensbehandling. Denne insolvensbehandling skal være en likvidation.
4. En territorial insolvensbehandling som omhandlet i stk. 2 kan kun indledes inden indledningen af en hovedinsolvensbehandling i henhold til stk. 1, såfremt:
 - a) der ikke kan indledes hovedinsolvensbehandling i henhold til stk. 1 på grund af bestemmelser i lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig, eller
 - b) anmodningen om territorial insolvensbehandling er indgivet af en kreditor, som har sin bopæl, sit sædvanlige opholdssted eller sit hjemsted i den medlemsstat, hvor det pågældende forretningssted befinder sig, eller hvis fordring er opstået i forbindelse med forretningsstedets drift.

Artikel 4

Den lovgivning, der finder anvendelse

1. Medmindre andet er fastsat i denne forordning, er det konkurslovgivningen i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen indledes, der gælder for insolvensbehandlingen og dens virkninger.

2. Lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, er bestemmende for betingelserne for insolvensbehandlings indledning og afslutning samt for dens forløb. Lovgivningen bestemmer navnlig:

- a) hvilke skyldnere der kan gøres til genstand for en insolvensbehandling under hensyn til deres status
- b) hvilke aktiver der indgår i konkursmassen, og hvordan der skal forholdes med hensyn til aktiver, som skyldneren erhverver efter insolvensbehandlings indledning
- c) skyldners og kurators respektive beføjelser
- d) på hvilke betingelser der kan foretages gyldig modregning
- e) insolvensbehandlings virkning for ikke opfyldte aftaler, som skyldneren er part i
- f) hvorledes insolvensbehandlingen virker på individualforfølgingsforanstaltninger bortset fra verserende retssager
- g) hvilke fordringer der skal anmeldes i skyldnerens bo, og hvordan der skal forholdes med hensyn til fordringer, som er opstået efter insolvensbehandlings indledning
- h) reglerne for anmeldelse, prøvelse og anerkendelse af fordringer
- i) reglerne for udlodning af provenuet ved realisation af aktiverne, konkursordenen samt hvilke rettigheder de kreditorer har, som har opnået delvis fyldestgørelse efter insolvensbehandlings indledning på grundlag af en tinglig rettighed eller ved modregning
- j) betingelserne for og virkningerne af insolvensbehandlings afslutning, navnlig ved tvangsakkord
- k) hvilke rettigheder kreditorerne har efter insolvensbehandlings afslutning
- l) hvem der skal betale omkostningerne og udgifterne i forbindelse med insolvensbehandlingen
- m) reglerne for, at retshandler, som er til skade for alle kreditorerne, er ugyldige i sig selv, kan omstødes eller kan anfægtes.

Artikel 5

Tredjemands tinglige rettigheder

1. Indledningen af insolvensbehandlingen berører ikke en kreditors eller en tredjemands tinglige ret til fysiske eller immaterielle formuegenstande, løsøre eller fast ejendom — såvel specifikke aktiver som en række uspecificerede aktiver under ét, der varierer fra tid til anden — som tilhører skyldneren, og som på tidspunktet for insolvensbehandlings indledning befinder sig på en anden medlemsstats område.

2. Rettigheder efter stk. 1 er navnlig:

- a) retten til at realisere aktivet eller lade det realisere og til at lade sig fyldestgøre af provenuet eller udbyttet heraf, navnlig ved pant, herunder pant i fast ejendom
- b) eneretten til at inddrive en fordring, navnlig en ret sikret ved pant i fordringen eller ved overdragelse til sikkerhed
- c) retten til at forlange aktivet udleveret og/eller kræve erstatning af enhver, som besidder eller anvender det mod rettighedshaverens vilje
- d) den tinglige ret til at oppebære afkastet af et aktiv.

3. Retten til at opnå en tinglig rettighed som nævnt i stk. 1, som er noteret i et offentligt register, og som kan gøres gældende over for tredjemand, betragtes som en tinglig rettighed.

4. Stk. 1 forhindrer ikke søgsmål om omstødelse, ugyldighed i forhold til kreditorerne eller ugyldighed i sig selv som omhandlet i artikel 4, stk. 2, litra m).

Artikel 6

Modregning

1. Indledningen af insolvensbehandlingen berører ikke en kreditors ret til at kræve sin fordring modregnet i skyldnerens fordring, når den lovgivning, der gælder for den insolvente skyldners fordring, tillader en sådan modregning.

2. Reglen i stk. 1 forhindrer ikke søgsmål om omstødelse, ugyldighed i forhold til kreditorerne eller ugyldighed i sig selv som omhandlet i artikel 4, stk. 2, litra m).

Artikel 7

Ejendomsforbehold

1. Indledningen af insolvensbehandling mod køberen af et aktiv berører ikke sælgerens rettigheder på grundlag af et ejendomsforbehold, når genstanden på tidspunktet for insolvensbehandlings indledning befinder sig i en anden medlemsstat end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt.

2. Indledningen af insolvensbehandling mod sælgeren af et aktiv efter levering af aktivet berettiger ikke til ophævelse eller annullering af salget og forhindrer ikke køberen i at erhverve ejendomsretten til det solgte aktiv, når dette på tidspunktet for insolvensbehandlings indledning befinder sig i en anden medlemsstat end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt.

3. Stk. 1 og 2 forhindrer ikke søgsmål om omstødelse, ugyldighed i forhold til kreditorerne eller ugyldighed i sig selv som omhandlet i artikel 4, stk. 2, litra m).

Artikel 8

Aftaler vedrørende fast ejendom

Insolvensbehandlingens virkninger for aftaler, som giver ret til at erhverve fast ejendom eller brugsret hertil, afgøres udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor den faste ejendom er beliggende.

Artikel 9

Betalingsystemer og finansielle markeder

1. Insolvensbehandlingens virkninger for rettigheder og forpligtelser for deltagere i et betalings- eller afregningssystem eller i et finansielt marked afgøres udelukkende efter den medlemsstats lovgivning, som gælder for det pågældende system eller marked, jf. dog artikel 5.

2. Stk. 1 forhindrer ikke søgsmål om ugyldighed i sig selv, ugyldighed eller omstødelse af betalinger eller transaktioner i henhold til de bestemmelser, der gælder for det pågældende betalingssystem eller finansielle marked.

Artikel 10

Arbejdsaftaler

Insolvensbehandlingens virkninger for arbejdsaftaler og arbejdsrelationer afgøres udelukkende efter den medlemsstats lovgivning, der gælder for arbejdsaftalen.

Artikel 11

Insolvensbehandlingens virkninger for rettigheder, som kræves noteret i et offentligt register

Insolvensbehandlingens virkninger for skyldnerens rettigheder til fast ejendom, et skib eller et luftfartøj, som kræves noteret i et offentligt register, afgøres efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor registret føres.

Artikel 12

EF-patenter og EF-varemærker

I forbindelse med denne forordning kan et EF-patent, et EF-varemærke eller enhver anden ved fællesskabsbestemmelserne stiftet tilsvarende rettighed kun indgå i en insolvensbehandling, som er indledt i henhold til artikel 3, stk. 1.

Artikel 13

Skadelige handlinger

Artikel 4, stk. 2, litra m), finder ikke anvendelse, når den, der har nydt godt af en handling, som er til skade for alle kreditorerne, kan godtgøre:

- at nævnte handling er undergivet lovgivningen i en anden medlemsstat end den, hvor insolvensbehandlingens indledning, og
- at denne lovgivning i det pågældende tilfælde ikke åbner nogen mulighed for at anfægte denne handling.

Artikel 14

Beskyttelse af en erhvervende tredjemand

Hvis skyldneren ved en retshandel efter insolvensbehandlingens indledning mod modydelse afhænder:

- fast ejendom, eller
- et skib eller et luftfartøj, som kræves noteret i et offentligt register, eller
- værdipapirer, hvis eksistens forudsætter notering i et register, der er reguleret ved lov,

afgøres retshandelens gyldighed efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor registret føres, eller på hvis område den faste ejendom befinder sig.

Artikel 15

Insolvensbehandlingens virkninger for verserende retssager

Insolvensbehandlingens virkninger for en verserende retssag om et aktiv eller en rettighed i massen, afgøres udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor retssagen verserer.

KAPITEL II

ANERKENDELSE AF INSOLVENSBEHANDLINGENS VIRKNINGER

Artikel 16

Princip

1. Enhver afgørelse om indledning af insolvensbehandling, der træffes af en ret i en medlemsstat, som har kompetence i henhold til artikel 3, anerkendes i alle de øvrige medlemsstater, så snart den får virkning i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingens indledning.

Dette gælder også, hvis skyldneren på grund af sin status ikke kan gøres til genstand for insolvensbehandling i andre medlemsstater.

2. Anerkendelsen af en insolvensbehandling, der er indledt i henhold til artikel 3, stk. 1, er ikke til hinder for, at en anden medlemsstats ret, som har kompetence i henhold til artikel 3, stk. 2, indleder en anden insolvensbehandling. Denne insolvensbehandling er en sekundær insolvensbehandling i henhold til kapitel III.

Artikel 17

Anerkendelsens virkninger

1. En afgørelse om indledning af insolvensbehandling, der træffes af en kompetent ret i henhold til artikel 3, stk. 1, har umiddelbart de samme virkninger i enhver anden medlemsstat, som den har efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, medmindre andet er fastsat i denne forordning, og så længe en kompetent ret i denne anden medlemsstat ikke indleder en insolvensbehandling i henhold til artikel 3, stk. 2.

2. Virkningerne af en insolvensbehandling, der er indledt af en kompetent ret i henhold til artikel 3, stk. 2, kan ikke anfægtes i andre medlemsstater. Begrænsninger i kreditorernes rettigheder, navnlig henstand eller gældseftergivelse i forbindelse med insolvensbehandlingen, kan med hensyn til formuegenstande, som befinder sig på en anden medlemsstats område, kun gøres gældende over for de kreditorer, der har givet deres samtykke dertil.

Artikel 18

Kurators beføjelser

1. En kurator, som er udpeget af en kompetent ret i henhold til artikel 3, stk. 1, kan på en anden medlemsstats område udøve alle de beføjelser, der er tillagt ham efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, så længe der i denne anden medlemsstat hverken er indledt en anden insolvensbehandling eller er truffet afgørelse om anvendelse af sikrende retsmidler som følge af en begæring om indledning af insolvensbehandling. Han kan navnlig fjerne skyldnerens formuegenstande fra den medlemsstats område, hvor de befinder sig, jf. dog artikel 5 og 7.

2. En kurator, som er udpeget af en kompetent ret i henhold til artikel 3, stk. 2, kan i enhver anden medlemsstat indenretsligt og udenretsligt gøre gældende, at løsøregenstande er blevet overført fra den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, til denne anden medlemsstats område efter indledningen af insolvensbehandlingen. Han kan ligeledes tage skridt til omstødelse, når det er i kreditorernes interesse.

3. Ved udøvelsen af sine beføjelser skal kurator overholde lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område han har til hensigt at handle, navnlig hvad angår bestemmelserne om realisation af formuegenstande. Disse beføjelser omfatter ikke anvendelse af tvangsmidler eller retten til at bilægge tvister.

Artikel 19

Bevis for kurators udpegelse

Kurators udpegelse godtgøres ved en bekræftet kopi af den afgørelse, hvorved han er udpeget, eller ved enhver anden attest udstedt af den kompetente ret.

Der kan kræves en oversættelse til det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, på hvis område kurator har til hensigt at handle. Der kræves ingen legalisering eller anden lignende formalitet.

Artikel 20

Tilbagelevering og fradrag

1. En kreditor, som efter indledning af en insolvensbehandling i henhold til artikel 3, stk. 1, uanset på hvilken måde, men navnlig ved tvangsfuldbyrdelse, opnår hel eller delvis fyldestgørelse for sin fordring i skyldnerens formue, som befinder sig på en anden medlemsstats område, skal levere det, han har opnået, tilbage til kurator, jf. dog artikel 5 og 7.

2. Med henblik på at sikre lige behandling af kreditorerne deltager en kreditor, som i forbindelse med en insolvensbehandling har opnået en dividende af sin fordring, først i udlodningen i forbindelse med den anden insolvensbehandling, når kreditorer med samme plads i konkursordenen eller i samme kategori har opnået en tilsvarende dividende i denne anden insolvensbehandling.

Artikel 21

Bekendtgørelse

1. Kurator kan kræve, at hovedindholdet af afgørelsen om indledning af insolvensbehandling og i givet fald af afgørelsen om kurators udpegelse bekendtgøres i de andre medlemsstater efter disse medlemsstaters regler om bekendtgørelse. Bekendtgørelsen indeholder desuden nærmere oplysning om, hvem der er udpeget til kurator, og om der foreligger kompetence i henhold til artikel 3, stk. 1, eller artikel 3, stk. 2.

2. En medlemsstat kan dog foreskrive obligatorisk bekendtgørelse, hvis skyldneren har et forretningssted på dens område. I så fald træffer kurator eller enhver anden myndighed, som har beføjelse hertil i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt i henhold til artikel 3, stk. 1, de nødvendige foranstaltninger til, at bekendtgørelsen finder sted.

Artikel 22

Notering i et offentligt register

1. Kurator kan kræve, at en afgørelse om indledning af insolvensbehandling i henhold til artikel 3, stk. 1, tinglyses i tingbogen og registreres i handelsregistret og alle andre offentlige registre, som føres i de øvrige medlemsstater.

2. En medlemsstat kan dog foreskrive obligatorisk registrering mv. I så fald træffer kurator eller enhver anden myndighed, som har beføjelse hertil i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt i henhold til artikel 3, stk. 1, de nødvendige foranstaltninger til, at tinglysningen eller registreringen finder sted.

Artikel 23

Omkostninger

Omkostningerne i forbindelse med bekendtgørelse og notering i henhold til artikel 21 og 22 betragtes som omkostninger og udgifter i forbindelse med insolvensbehandlingen.

Artikel 24

Opfyldelse af en forpligtelse over for skyldneren

1. En person, som i en medlemsstat opfylder en forpligtelse over for skyldneren i en insolvensbehandling, der er indledt i en anden medlemsstat, selv om han skulle have gjort det over for kurator for denne insolvensbehandling, frigøres, hvis han ikke havde kendskab til, at insolvensbehandlingen var indledt.

2. En person, som har opfyldt en sådan forpligtelse inden bekendtgørelsen i henhold til artikel 21, formodes ikke at have haft kendskab til, at insolvensbehandlingen var indledt, medmindre andet godtgøres; en person, som har foretaget ovennævnte handling, efter at den i artikel 21 omhandlede bekendtgørelse har fundet sted, formodes at have haft kendskab til, at insolvensbehandlingen var indledt, medmindre andet godtgøres.

Artikel 25

Anerkendelse af andre retsafgørelser og deres eksekutivitet

1. Retsafgørelser, som træffes af den ret, hvis afgørelse om indledning af insolvensbehandling anerkendes i overensstemmelse med artikel 16, og som vedrører gennemførelsen af afslutningen af insolvensbehandlingen, samt en af denne ret

stadfæstet tvangsakkord anerkendes umiddelbart. Sådanne afgørelser fuldbyrdes efter artikel 31-51 (bortset fra artikel 34, stk. 2) i Bruxelles-konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som ændret ved konventionerne om tiltrædelse af nævnte konvention.

Første afsnit gælder tilsvarende for retsafgørelser, der følger direkte af insolvensbehandlingen, og som træffes i snæver forbindelse hermed, også når de er truffet af en anden ret.

Første afsnit gælder tilsvarende for retsafgørelser om sikrende retsmidler, som er truffet efter begæringen om indledning af insolvensbehandling.

2. Den i stk. 1 omhandlede konvention gælder for anerkendelsen og fuldbyrdelsen af andre end de i stk. 1 omhandlede retsafgørelser, for så vidt den finder anvendelse herpå.

3. Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at anerkende og fuldbyrde en i stk. 1 omhandlet afgørelse, som kan medføre indskrænkninger i den personlige frihed eller krænkelse af brevhemmeligheden.

Artikel 26⁽¹⁾

Ordre public

En medlemsstat kan nægte at anerkende en insolvensbehandling, der er indledt i en anden medlemsstat, eller at fuldbyrde en afgørelse, der er truffet som led i en sådan insolvensbehandling, hvis anerkendelsen eller fuldbyrdelsen vil få virkninger, som klart strider mod grundlæggende retsprincipper i denne medlemsstat, herunder navnlig de forfatningssikrede individuelle rettigheder og friheder.

KAPITEL III

SEKUNDÆRE INSOLVENSBEHANDLINGER

Artikel 27

Indledning af insolvensbehandlinger

Har en medlemsstats ret i henhold til artikel 3, stk. 1, indledt en insolvensbehandling, som er anerkendt i en anden medlemsstat (hovedinsolvensbehandling), kan der i denne anden medlemsstat, hvor en ret har kompetence i henhold til artikel 3, stk. 2, indledes en sekundær insolvensbehandling, uden at der i denne anden medlemsstat tages stilling til, om skyldneren er insolvent. Denne insolvensbehandling skal være en af de bobehandlinger, der er nævnt i bilag B. Insolvensbehandlingen kan kun vedrøre de af skyldnerens formuegenstande, som befinder sig på denne anden medlemsstats område.

⁽¹⁾ Se erklæringen fra Portugal vedrørende anvendelsen af artikel 26 og 37 (EFT C 183 af 30.6.2000, s. 1).

Artikel 28

Den lovgivning, der finder anvendelse

Medmindre andet er bestemt i denne forordning, er det lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den sekundære insolvensbehandling er indledt, der finder anvendelse på den sekundære insolvensbehandling.

Artikel 29

Ret til at indgive begæring om insolvensbehandling

Begæring om sekundær insolvensbehandling kan indgives af

- a) kurator for en hovedinsolvensbehandling
- b) enhver anden person eller myndighed, som har ret til at indgive begæringen om insolvensbehandling efter lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område begæringen om sekundær insolvensbehandling ønskes indgivet.

Artikel 30

Forudbetaling til dækning af omkostninger

Hvis lovgivningen i den medlemsstat, hvor der er begæret sekundær insolvensbehandling, kræver, at massen er tilstrækkelig til helt eller delvis at dække omkostningerne i forbindelse med insolvensbehandlingen, kan den ret, der har modtaget begæringen, af rekvirenten kræve forudbetaling til dækning af omkostningerne eller passende sikkerhedsstillelse.

Artikel 31

Samarbejds- og oplysningspligt

1. Med forbehold af regleme om begrænsninger i videregivelsen af oplysninger har kurator for hovedinsolvensbehandlingen og kuratorerne for de sekundære insolvensbehandlinger en gensidig oplysningspligt. De skal straks give hinanden oplysninger om alle forhold, som kan være nyttige for den anden insolvensbehandling, navnlig om, hvor langt man er nået med anmeldelsen og prøvelsen af fordringerne, og om foranstaltninger, der sigter mod at afslutte insolvensbehandlingen.

2. Med forbehold af de bestemmelser, der gælder for hver enkelt insolvensbehandling, har kurator for hovedinsolvensbehandlingen og kuratorerne for de sekundære insolvensbehandlinger pligt til at samarbejde.

3. Kurator for en sekundær insolvensbehandling skal tidligt give kurator for hovedinsolvensbehandlingen lejlighed til at fremsætte forslag vedrørende realisation eller anvendelse af aktiverne i den sekundære insolvensbehandling.

Artikel 32

Udøvelse af kreditorernes rettigheder

1. Enhver kreditor kan anmelde sine fordringer i hovedinsolvensbehandlingen og i alle sekundære insolvensbehandlinger.

2. Kurator for hovedinsolvensbehandlingen og kurator for en sekundær insolvensbehandling anmelder i andre insolvensbehandlinger fordringer, der allerede er anmeldt i den insolvensbehandling, som de er udpeget til kuratorer for, hvis dette tjener kreditorerne i sidstnævnte insolvensbehandling, idet kreditorerne dog, såfremt den lov, der finder anvendelse, giver hjemmel hertil, har ret til at modsætte sig dette eller til at trække deres fordringer tilbage.

3. Kurator for en hovedinsolvensbehandling eller en sekundær insolvensbehandling har ret til at deltage i en anden insolvensbehandling på samme måde som en kreditor, navnlig ved at deltage i skiftesamlinger.

Artikel 33

Udsættelse af likvidationen

1. Den ret, der har indledt den sekundære insolvensbehandling, udsætter helt eller delvis likvidationen efter anmodning fra kurator for hovedinsolvensbehandlingen, dog således at retten kan kræve, at kurator for hovedinsolvensbehandlingen i så fald træffer alle passende foranstaltninger for at sikre kreditorernes interesser i den sekundære insolvensbehandling og enkelte kreditorgruppers interesser. Anmodningen fra kurator i hovedinsolvensbehandlingen kan i øvrigt kun afvises, hvis den helt klart er uden interesse for kreditorerne i hovedinsolvensbehandlingen. Udsættelsen af likvidationen kan kræves for højst tre måneder. Den kan forlænges for tidsrum af samme længde.

2. Den i stk. 1 omhandlede ret ophæver udsættelsen af likvidationen:

— på anmodning af kurator for hovedinsolvensbehandlingen

— på eget initiativ, på anmodning af en kreditor eller på anmodning af kurator for den sekundære insolvensbehandling, hvis denne foranstaltning ikke længere forekommer berettiget, navnlig henset til den interesse, kreditorerne i hovedinsolvensbehandlingen eller i den sekundære insolvensbehandling har heri.

Artikel 34

Foranstaltninger, som bringer den sekundære insolvensbehandling til ophør

1. Hvis den lovgivning, der finder anvendelse på den sekundære insolvensbehandling, åbner mulighed for at afslutte insolvensbehandlingen uden likvidation ved hjælp af en saneringsplan, en tvangsakkord eller en tilsvarende foranstaltning, har kurator for hovedinsolvensbehandlingen beføjelse til selv at foreslå en sådan foranstaltning.

Afslutningen af den sekundære insolvensbehandling ved en af de i første afsnit omhandlede foranstaltninger kan kun finde sted med samtykke fra kurator for hovedinsolvensbehandlingen eller, hvis denne ikke giver sit samtykke, hvis foranstaltningen ikke berører de økonomiske interesser, som kreditorerne i hovedinsolvensbehandlingen har.

2. Begrænsninger i kreditorernes rettigheder, såsom henstand eller gældseftergivelse i forbindelse med en foranstaltning som omhandlet i stk. 1, der foreslås i forbindelse med en sekundær insolvensbehandling, kan kun få virkning over for den del af skyldnerens aktiver, som ikke er omfattet af denne insolvensbehandling, hvis alle berørte kreditorer giver deres samtykke.

3. Under udsættelsen af likvidationen i henhold til artikel 33 kan kun kurator for hovedinsolvensbehandlingen eller skyldneren med kurators samtykke foreslå foranstaltninger som omhandlet i stk. 1 i forbindelse med den sekundære insolvensbehandling; ingen andre forslag til en sådan foranstaltning kan sættes under afstemning eller godkendes.

Artikel 35

Overskud fra den sekundære insolvensbehandling

Hvis det ved realisationen af aktiver i den sekundære insolvensbehandling er muligt at betale samtlige fordringer, som er anerkendt under denne insolvensbehandling, skal den kurator, der er udpeget for denne insolvensbehandling, omgående overføre overskydende aktiver til kurator for hovedinsolvensbehandlingen.

Artikel 36

Efterfølgende indledning af hovedinsolvensbehandlingen

Indledes der insolvensbehandling i henhold til artikel 3, stk. 1, efter at en anden insolvensbehandling i en anden medlemsstat er indledt i henhold til artikel 3, stk. 2, finder artikel 31-35 anvendelse på den først indledte insolvensbehandling, i det omfang gennemførelsen af denne insolvensbehandling tillader det.

Artikel 37⁽¹⁾**Ændring af en tidligere indledt insolvensbehandling**

Kurator for hovedinsolvensbehandlingen kan anmode om, at en i bilag A nævnt bobehandling, der tidligere er indledt i en anden medlemsstat, ændres til en likvidation, hvis dette gavner hovedinsolvensbehandlings kreditorers interesser.

Den kompetente ret i henhold til artikel 3, stk. 2, træffer afgørelse om denne ændring til en af de i bilag B nævnte bobehandlinger.

Artikel 38

Sikrende retsmidler

Når retten i en medlemsstat, som har kompetence i henhold til artikel 3, stk. 1, udpeger en midlertidig kurator for at sikre skyldnerens aktiver, kan denne midlertidige kurator anmode om, at der træffes alle foranstaltninger til bevarelse eller sikring af den del af skyldnerens aktiver, som befinder sig i en anden medlemsstat, i overensstemmelse med denne anden medlemsstats lovgivning, i tidsrummet mellem indgivelsen af begæringen om insolvensbehandling og afgørelsen om indledning af insolvensbehandling.

KAPITEL IV

UNDERRETNING AF KREDITORER OG ANMELDELSE AF FORDRINGER

Artikel 39

Ret til at anmelde fordringer

Kreditorer, som har deres sædvanlige opholdssted, deres bopæl eller deres hjemsted i en anden medlemsstat end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt, herunder medlemsstaternes skattemyndigheder og socialsikringsorganer, har ret til at anmelde deres fordringer skriftligt i forbindelse med insolvensbehandlingen.

Artikel 40

Pligt til at underrette kreditorerne

1. Så snart der indledes insolvensbehandling i en medlemsstat, underretter retten i denne medlemsstat eller den af retten udpegede kurator straks alle kendte kreditorer, som har deres sædvanlige opholdssted, deres bopæl eller deres hjemsted i de øvrige medlemsstater.

⁽¹⁾ Se erklæringen fra Portugal vedrørende anvendelsen af artikel 26 og 37 (EFT C 183 af 30.6.2000, s. 1).

2. Denne underretning, som foretages ved fremsendelse af en meddelelse til hver enkelt kreditor, skal bl.a. indeholde oplysninger om de frister, der skal overholdes, sanktionerne i tilknytning til disse frister, det organ eller den myndighed, der har beføjelse til at modtage anmeldelse af fordringer, og de øvrige foranstaltninger. Det skal ligeledes fremgå af denne meddelelse, om kreditorer med privilegerede krav eller tinglig sikkerhed behøver at anmelde deres fordring.

Artikel 41

Oplysninger ved anmeldelse af fordringer

Kreditorerne sender kopi af eventuel dokumentation og anfører fordringens art, hvornår den er opstået og dens størrelse, samt hvorvidt de påberåber sig, at der er tale om en privilegeret fordring, en tinglig sikkerhed eller et ejendomsforbehold, og hvilke formuegenstande den pågældende sikkerhed omfatter.

Artikel 42

Sprog

1. Underretningen i henhold til artikel 40 finder sted på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt. Til dette formål benyttes en formular med overskriften »Opfordring til anmeldelse af fordringer. Vær opmærksom på fristerne« på alle Den Europæiske Unions institutioners officielle sprog.

2. Kreditorer, som har deres sædvanlige opholdssted, deres bopæl eller deres hjemsted i en anden medlemsstat end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt, kan anmelde deres fordringer på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i denne medlemsstat. I så fald skal anmeldelsen dog være forsynet med overskriften »Anmeldelse af fordring« på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt. Desuden kan der kræves en oversættelse til det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt.

KAPITEL V

OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 43

Tidsmæssig anvendelse

Bestemmelserne i denne forordning finder kun anvendelse på insolvensbehandlinger, der indledes efter forordningens ikrafttræden. Retshandler foretaget af skyldneren inden forordningens ikrafttræden er fortsat underlagt den lovgivning, der var gældende for dem på det tidspunkt, hvor de blev foretaget.

Artikel 44

Forholdet til konventioner

1. Når denne forordning er trådt i kraft, træder den i forholdet mellem medlemsstaterne, på de sagsområder den vedrører, i stedet for konventioner, som er indgået mellem to eller flere medlemsstater, herunder især:

- a) konventionen mellem Belgien og Frankrig om retternes kompetence samt om gyldighed og fuldbyrdelse af retsafgørelser, voldgiftskendelser og officielt bekræftede dokumenter, undertegnet i Paris den 8. juli 1899
- b) konventionen mellem Belgien og Østrig om konkurs, akkord og betalingshenstand (med tillægsprotokol af 13. juni 1973), undertegnet i Bruxelles den 16. juli 1969
- c) konventionen mellem Belgien og Nederlandene om retternes stedlige kompetence, om konkurs samt om gyldighed og fuldbyrdelse af retsafgørelser, voldgiftskendelser og officielt bekræftede dokumenter, undertegnet i Bruxelles den 28. marts 1925
- d) traktaten mellem Tyskland og Østrig om konkurs og akkord, undertegnet i Wien den 25. maj 1979
- e) konventionen mellem Frankrig og Østrig om domstolskompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser om konkurs, undertegnet i Wien den 27. februar 1979
- f) konventionen mellem Frankrig og Italien om fuldbyrdelse af domme i civile og kommercielle sager, undertegnet i Rom den 3. juni 1930
- g) konventionen mellem Italien og Østrig om konkurs og akkord, undertegnet i Rom den 12. juli 1977
- h) konventionen mellem Kongeriget Nederlandene og Forbundsrepublikken Tyskland om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og andre eksigible dokumenter i civile og kommercielle sager, undertegnet i Haag den 30. august 1962
- i) konventionen mellem Det Forenede Kongerige og Kongeriget Belgien om gensidig fuldbyrdelse af domme i civile og kommercielle sager, med dertil hørende protokol, undertegnet i Bruxelles den 2. maj 1934
- j) konventionen mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om konkurs, undertegnet i København den 7. november 1933
- k) den europæiske konvention om visse internationale aspekter af konkurs, undertegnet i Istanbul den 5. juni 1990.

2. De konventioner, der er nævnt i stk. 1, bevarer deres gyldighed for så vidt angår bobehandlinger, som er indledt inden denne forordnings ikrafttræden.

3. Denne forordning finder ikke anvendelse:

Artikel 46

- a) i en medlemsstat, i det omfang den er uforenelig med forpligtelser på det konkursretlige område, som måtte følge af en konvention, som denne medlemsstat har indgået med et eller flere tredjelande inden denne forordnings ikrafttræden
- b) i Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, i det omfang den er uforenelig med forpligtelser i forbindelse med konkurs og likvidation af insolvente selskaber, som måtte følge af aftaler med Commonwealth, der eksisterer på tidspunktet for denne forordnings ikrafttræden.

Rapporter

Senest den 1. juni 2012 og derefter hvert femte år forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om denne forordnings anvendelse. Rapporten ledsages i givet fald af forslag om tilpasning af denne forordning.

Artikel 45

Artikel 47

Ændring af bilag

Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på initiativ af en medlemsstat eller på forslag af Kommissionen, kan ændre bilagene.

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft den 31. maj 2002.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Udfærdiget i Bruxelles, den 29. maj 2000.

På Rådets vegne

A. COSTA

Formand

BILAG A

Bobehandlinger omhandlet i artikel 2, litra a)

BELGIE — BELGIQUE	— Arrangements under the control of the Court which involve the vesting of all or part of the property of the debtor in the Official Assignee for realisation and distribution
— Het faillissement/La faillite	
— Het gerechtelijk akkoord/Le concordat judiciaire	— Company examinership
— De collectieve schuldenregeling/Le règlement collectif de dettes	
DEUTSCHLAND	ITALIA
— Das Konkursverfahren	— Fallimento
— Das gerichtliche Vergleichsverfahren	— Concordato preventivo
— Das Gesamtvollstreckungsverfahren	— Liquidazione coatta amministrativa
— Das Insolvenzverfahren	— Amministrazione straordinaria
	— Amministrazione controllata
ΕΛΛΑΣ	LUXEMBOURG
— Η πτώχευση	— Faillite
— Η ειδική εκκαθάριση	— Gestion contrôlée
— Η προσωρινή διαχείριση εταιρείας. Η διοίκηση και η διαχείριση των πιστωτών	— Concordat préventif de faillite (par abandon d'actif)
— Η υπαγωγή επιχείρησης υπό επίτροπο με σκοπό τη σύναψη συμβιβασμού με τους πιστωτές	— Régime spécial de liquidation du notariat
ESPAÑA	NEDERLAND
— Concurso de acreedores	— Het faillissement
— Quiebra	— De surseance van betaling
— Suspensión de pagos	— De schuldsaneringsregeling natuurlijke personen
FRANCE	ÖSTERREICH
— Liquidation judiciaire	— Das Konkursverfahren
— Redressement judiciaire avec nomination d'un administrateur	— Das Ausgleichsverfahren
IRELAND	PORTUGAL
— Compulsory winding-up by the Court	— O processo de falência
— Bankruptcy	— Os processos especiais de recuperação de empresa, ou seja:
— The administration in bankruptcy of the estate of persons dying insolvent	— A concordata
— Winding-up in bankruptcy of partnerships	— A reconstituição empresarial
— Creditors' voluntary winding-up (with confirmation of a Court)	— A reestruturação financeira
	— A gestão controlada

SUOMI — FINLAND

- Konkurssi/konkurs
- Yrityssaneeraus/företagssanering

SVERIGE

- Konkurs
- Företagsrekonstruktion

UNITED KINGDOM

- Winding-up by or subject to the supervision of the court
 - Creditors' voluntary winding-up (with confirmation by the court)
 - Administration
 - Voluntary arrangements under insolvency legislation
 - Bankruptcy or sequestration
-

BILAG B

Bobehandlinger omhandlet i artikel 2, litra c)

BELGIE — BELGIQUE	— Arrangements under the control of the Court which involve the vesting of all or part of the property of the debtor in the Official Assignee for realisation and distribution
— Het faillissement/La faillite	
DEUTSCHLAND	ITALIA
— Das Konkursverfahren	— Fallimento
— Das Gesamtvollstreckungsverfahren	— Liquidazione coatta amministrativa
— Das Insolvenzverfahren	LUXEMBOURG
	— Faillite
ΕΛΛΑΣ	— Régime spécial de liquidation du notariat
— Πτώχευση	
— Η ειδική εκκαθάριση	NEDERLAND
	— Het faillissement
ESPAÑA	— De schuldsaneringsregeling natuurlijke personen
— Concurso de acreedores	ÖSTERREICH
— Quiebra	— Das Konkursverfahren
— Suspensión de pagos basada en la insolvencia definitiva	PORTUGAL
	— O processo de falência
FRANCE	SUOMI — FINLAND
— Liquidation judiciaire	— Konkurssi/konkurs
IRELAND	SVERIGE
— Compulsory winding-up	— Konkurs
— Bankruptcy	UNITED KINGDOM
— The administration in bankruptcy of the estate of persons dying insolvent	— Winding-up by or subject to the supervision of the court
— Winding-up in bankruptcy of partnerships	— Creditor's voluntary winding-up (with confirmation by the court)
— Creditors' voluntary winding-up (with the confirmation of a Court)	— Bankruptcy or sequestration

BILAG C

Kuratorer omhandlet i artikel 2, litra b)

BELGIE — BELGIQUE

- De curator/Le curateur
- De commissaris inzake opschorting/Le commissaire au sursis
- De schuldbemiddelaar/Le médiateur de dettes

DEUTSCHLAND

- Konkursverwalter
- Vergleichsverwalter
- Sachwalter (nach der Vergleichsordnung)
- Verwalter
- Insolvenzverwalter
- Sachwalter (nach der Insolvenzordnung)
- Treuhänder
- vorläufiger Insolvenzverwalter

ΕΛΛΑΣ

- Ο σύνδικος
- Ο προσωρινός διαχειριστής. Η διοικούσα επιτροπή των πιστωτών
- Ο ειδικός εκκαθαριστής
- Ο επίτροπος

ESPAÑA

- Depositario-administrador
- Interventor o Interventores
- Síndicos
- Comisario

FRANCE

- Représentant des créanciers
- Mandataire liquidateur
- Administrateur judiciaire
- Commissaire à l'exécution de plan

IRELAND

- Liquidator
- Official Assignee
- Trustee in bankruptcy
- Provisional Liquidator
- Examiner

ITALIA

- Curatore
- Commissario

LUXEMBOURG

- Curateur
- Commissaire
- Liquidateur
- Conseil de gérance de la section d'assainissement du notariat

NEDERLAND

- De curator in het faillissement
- De bewindvoerder in de surseance van betaling
- De bewindvoerder in de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen

ÖSTERREICH

- Masseverwalter
- Ausgleichsverwalter
- Sachwalter
- Treuhänder
- Besonderer Verwalter
- Vorläufiger Verwalter
- das Konkursgericht

PORTUGAL

- Gestor Judicial
- Liquidatário Judicial
- Comissão de Credores

SUOMI — FINLAND

- Pesänhoitaja/boförvaltare
- Selvittäjä/utredare

SVERIGE

- Förvaltare
- Rekonstruktör

UNITED KINGDOM

- Liquidator
 - Supervisor of a voluntary arrangement
 - Administrator
 - Official Receiver
 - Trustee
 - Judicial factor
-

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 1347/2000**af 29. maj 2000****om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager samt i sager vedrørende forældremyndighed over ægtefællernes fælles børn**

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 61, litra c), og artikel 67, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Medlemsstaterne har sat sig som mål at bevare og udbygge Unionen som et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor der er fri bevægelighed for personer. Med henblik på gradvis at indføre et sådant område skal Fællesskabet bl.a. vedtage de foranstaltninger vedrørende samarbejde om civile retlige spørgsmål, som er nødvendige for, at det indre marked fungerer tilfredsstillende.
- (2) For at det indre marked kan fungere tilfredsstillende, er det nødvendigt at forbedre og forenkle den frie bevægelighed for retsafgørelser i civile sager.
- (3) Dette spørgsmål falder nu ind under traktatens artikel 65.
- (4) Forskellene mellem visse nationale regler vedrørende kompetence og fuldbyrdelse vanskeliggør den frie bevægelighed for personer og det indre markeds funktion. Det er derfor hensigtsmæssigt at fastsætte bestemmelser, der samordner reglerne vedrørende kompetencekonflikter i ægteskabssager og sager om forældremyndighed, for derved at forenkle formaliteterne med henblik på en hurtig og automatisk anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser.
- (5) Denne forordning er i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet og proportionalitetsprincippet som fastsat i traktatens artikel 5, da dens mål ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne og derfor bedre kan gennemføres på fællesskabsplan. Den går ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (6) Ved retsakt af 28. maj 1998 ⁽⁴⁾ udarbejdede Rådet en konvention om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og anbefalede medlemsstaterne at vedtage den i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser. Kontinuiteten i forhold til de resultater, der blev opnået i forbindelse med indgåelsen af konventionen, bør sikres. Forordningens indhold stemmer i alt væsentligt med konventionen, men for at sikre overensstemmelsen mellem denne forordning og visse bestemmelser i den foreslåede forordning om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handels-sager, indeholder nærværende forordning visse nye bestemmelser i forhold til konventionen.
- (7) For at gennemføre målsætningen om fri bevægelighed inden for Fællesskabet for retsafgørelser i ægteskabssager og i sager om forældremyndighed er det nødvendigt og hensigtsmæssigt, at den grænseoverskridende anerkendelse af kompetence og retsafgørelser vedrørende opløsning af ægteskab og vedrørende forældremyndighed over ægtefællernes fælles børn reguleres ved en bindende og umiddelbart anvendelig fællesskabsretsakt.
- (8) Der bør i denne forordning fastsættes logiske og homogene bestemmelser, som tillader en så vidtrækkende fri bevægelighed for personer som mulig. Denne forordning bør derfor også finde anvendelse på tredjelandsborgere, der har en tilstrækkelig tæt tilknytning til en medlemsstats område, i overensstemmelse med kompetencereglerne i denne forordning.

⁽¹⁾ EFT C 247 af 31.8.1999, s. 1.⁽²⁾ Udtalelse afgivet den 17. november 1999 (endnu ikke offentliggjort i EFT).⁽³⁾ EFT C 368 af 20.12.1999, s. 23.⁽⁴⁾ EFT C 221 af 16.7.1998, s. 1. Samme dag, som Rådet udarbejdede konventionen, noterede det sig den forklarende rapport til konventionen udarbejdet af Alegria Borrás. Denne forklarende rapport findes i samme EFT på side 27.

- (9) Anvendelsesområdet for denne forordning bør omfatte civile sager og ikke-retslige procedurer, som anvendes i ægteskabssager i visse medlemsstater, undtagen rent religiøse procedurer. Derfor bør det fastsættes, at udtrykket »ret« dækker alle — retslige og ikke-retslige — myndigheder, der er kompetente i ægteskabssager.
- (10) Denne forordning omhandler kun sager, der vedrører skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab. Anerkendelse af retsafgørelser om skilsmisse og omstødelse af ægteskab vedrører kun opløsningen af ægteskabet. Denne forordning vedrører ikke spørgsmål som ægtefællernes skyld, de formueretlige virkninger af ægteskabet, underholdspligt eller andre sekundære spørgsmål, selv om sådanne spørgsmål kan være forbundet med sager af ovennævnte art.
- (11) Denne forordning dækker forældremyndighed over ægtefællernes fælles børn i sager, der er tæt knyttet til en sag vedrørende skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab.
- (12) De kompetencekriterier, der anerkendes i denne forordning, er baseret på princippet om, at der skal være en reel tilknytning mellem den berørte part og den medlemsstat, der har kompetence. Visse kriterier er medtaget, fordi de findes i forskellige medlemsstaters interne retsregler, og fordi de øvrige medlemsstater har godtaget dem.
- (13) En af de farer, der bør tages i betragtning i forbindelse med beskyttelsen af fælles børn i situationer med ægteskabelige kriser, er, at en af forældrene tager barnet med sig til et andet land. Børns grundlæggende interesser skal derfor beskyttes i overensstemmelse med navnlig Haag-konventionen af 25. oktober 1980 om de civilretlige virkninger af internationale barnebortførelser. Derfor bibeholdes det retmæssige sædvanlige opholdssted som kompetencekriterium i de tilfælde, hvor barnets opholdssted som følge af den ulovlige bortførelse eller tilbageholdelse de facto er blevet ændret.
- (14) Denne forordning er ikke til hinder for, at retterne i en medlemsstat i hastetilfælde kan anvende foreløbige, herunder sikrende, retsmidler over for personer eller aktiver, der befinder sig på den pågældende medlemsstats område.
- (15) Betegnelsen »retsafgørelser« dækker kun afgørelser, som har ført til skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab. Officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt og eksigible i en medlemsstat, sidestilles med sådanne retsafgørelser.
- (16) Anerkendelsen og fuldbyrdelsen af retsafgørelser truffet i en medlemsstat er baseret på princippet om gensidig tillid. Grundene til ikke-ankendelse er begrænset til det nødvendige minimum. Procedurene bør omfatte regler, som sikrer, at de grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, anmodningen rettes til, overholdes, som beskytter sagsøgtens ret til forsvar og parternes rettigheder, herunder, hvis der er børn involveret, disses individuelle rettigheder, og som således forhindrer, at der sker anerkendelse af uforenelige retsafgørelser.
- (17) Den medlemsstat, som anmodningen rettes til, bør hverken efterprøve domsstatens kompetence eller sagens realitet.
- (18) Der kan ikke kræves nogen særlig fremgangsmåde i forbindelse med ajourføring af en medlemsstats civilstandsregister på grundlag af en endelig retsafgørelse i en anden medlemsstat.
- (19) Bestemmelserne i den konvention, der i 1931 blev indgået mellem de nordiske lande, skal kunne finde anvendelse med de begrænsninger, der er anført i denne forordning.
- (20) Spanien, Italien og Portugal har indgået konkordater, inden disse sagsområder blev omfattet af traktaten. Det må sikres, at disse medlemsstater ikke bryder deres internationale forpligtelser over for Pavestolen.
- (21) Det bør stå medlemsstaterne frit for indibyrdes at fastlægge de praktiske gennemførelsesforanstaltninger til denne forordning, så længe der ikke er truffet fællesskabsforanstaltninger med samme formål.
- (22) Listerne i bilag I, II og III vedrørende retter og appelprocedurer bør ændres af Kommissionen på grundlag af ændringer fremsendt af den berørte medlemsstat. Ændringer af bilag IV og V bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁽¹⁾.
- (23) Senest fem år efter denne forordnings ikrafttræden skal Kommissionen undersøge, hvorledes forordningen anvendes og foreslå de ændringer, som måtte være nødvendige.
- (24) Det Forenede Kongerige og Irland har i medfør af artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.

⁽¹⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

(25) Danmark deltager i henhold til artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, ikke i vedtagelsen af denne forordning, og forordningen er derfor ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

1. Denne forordning finder anvendelse på:
 - a) civile sager vedrørende skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab
 - b) civile sager vedrørende forældremyndighed over ægtefællernes fælles børn i forbindelse med ægteskabssager som omhandlet i litra a).
2. Andre procedurer, som er officielt anerkendt i en medlemsstat, sidestilles med retssager. Udtrykket »ret« dækker alle de myndigheder, der i medlemsstaterne har kompetence i sådanne spørgsmål.
3. I denne forordning forstås ved »medlemsstat« alle medlemsstater med undtagelse af Danmark.

KAPITEL II

KOMPETENCE

Afdeling 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 2

Skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab

1. Kompetencen til at træffe afgørelse om spørgsmål vedrørende skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab er hos retterne i den medlemsstat:
 - a) på hvis område
 - ægtefællerne har deres sædvanlige opholdssted, eller

- ægtefællerne havde deres sidste sædvanlige opholdssted, for så vidt som en af dem stadig opholder sig dér, eller
- sagsøgte har sit sædvanlige opholdssted, eller
- en af ægtefællerne, i tilfælde af fælles begæring, har sit sædvanlige opholdssted, eller
- sagsøgeren har sit sædvanlige opholdssted, hvis vedkommende har opholdt sig dér i mindst et år umiddelbart forud for indgivelsen af begæringen, eller
- sagsøgeren har sit sædvanlige opholdssted, hvis vedkommende har opholdt sig dér i mindst seks måneder umiddelbart forud for indgivelsen af begæringen og er statsborger i den pågældende medlemsstat eller, for så vidt angår Det Forenede Kongerige og Irland, har »domicil« dér

b) hvis nationalitet begge ægtefæller har, eller, for så vidt angår Det Forenede Kongerige og Irland, hvor begge ægtefæller har »domicil«.

2. I denne forordning svarer udtrykket »domicil« til det domicilbegreb, der anvendes i retsordenerne i Det Forenede Kongerige og Irland.

Artikel 3

Forældremyndighed

1. Den medlemsstats retter, der i medfør af artikel 2 har kompetence til at træffe afgørelse om en begæring om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab, har kompetence i spørgsmål vedrørende forældremyndigheden over et fælles barn, når barnet har sit sædvanlige opholdssted på den pågældende medlemsstats område.

2. Har barnet ikke sit sædvanlige opholdssted på den i stk. 1 omhandlede medlemsstats område, har retterne i denne stat kompetence i sådanne spørgsmål, hvis barnet har sit sædvanlige opholdssted på en anden medlemsstats område, og:

- a) mindst en af ægtefællerne har forældremyndighed over barnet, og
- b) disse retters kompetence er accepteret af ægtefællerne og tjener barnets tarv.

3. Kompetencen, jf. stk. 1 og 2, ophører:

- a) så snart der er truffet endelig afgørelse om imødekomme eller afvisning af begæringen om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskabet, eller

b) så snart der, såfremt der stadig verserer en sag om forældremyndighed på det i litra a) nævnte tidspunkt, er truffet endelig afgørelse i denne sag, eller

c) så snart de i litra a) og b) nævnte sager er afsluttet af anden grund.

Artikel 4

Barnebortførelser

De kompetente retter i henhold til artikel 3 udøver deres kompetence i overensstemmelse med Haag-konventionen af 25. oktober 1980 om de civile retlige virkninger af internationale barnebortførelser, særlig dennes artikel 3 og 16.

Artikel 5

Modkrav

Den ret, ved hvilken en sag verserer på grundlag af artikel 2, 3 og 4, er også kompetent til at behandle et modkrav, for så vidt som dette falder ind under denne forordnings anvendelsesområde.

Artikel 6

Ændring af separation til skilsmisse

Den ret i en medlemsstat, der har truffet afgørelse om separation, er også kompetent til at ændre en sådan separation til skilsmisse, såfremt lovgivningen i den pågældende medlemsstat giver hjemmel hertil, jf. dog artikel 2.

Artikel 7

De i artikel 2-6 indeholdte kompetenceregleres eksklusive karakter

En ægtefælle

a) som har sit sædvanlige opholdssted på en medlemsstats område, eller

b) som er statsborger i en medlemsstat eller, for så vidt angår Det Forenede Kongerige og Irland, har »domicil« på en af disse medlemsstaters område.

kan kun sagsøges i en anden medlemsstat i overensstemmelse med artikel 2-6.

Artikel 8

Anden kompetence

1. Hvis ingen ret i en medlemsstat er kompetent i medfør af artikel 2-6, afgøres spørgsmålet om kompetencen i hver enkelt medlemsstat efter statens egen lovgivning.

2. En statsborger i en medlemsstat, der har sit sædvanlige opholdssted på en anden medlemsstats område, kan i lighed med denne medlemsstats egne statsborgere påberåbe sig de kompetenceregler, som gælder i denne stat, over for en sagsøgt, der ikke har sit sædvanlige opholdssted på en medlemsstats område, og som ikke enten er statsborger i en medlemsstat eller, for så vidt angår Det Forenede Kongerige og Irland, har »domicil« på en af disse medlemsstaters område.

Afdeling 2

Prøvelse af kompetencen og af sagens antagelse til påkendelse

Artikel 9

Prøvelse af kompetencen

En ret i en medlemsstat, for hvilken der indbringes en sag, som den pågældende ret ikke er kompetent til at påkende i medfør af denne forordning, og som en ret i en anden medlemsstat er kompetent til at påkende i medfør af denne forordning, skal på embeds vegne erklære sig inkompetent.

Artikel 10

Prøvelse af sagens antagelse til påkendelse

1. Såfremt en sagsøgt, der har sit sædvanlige opholdssted på en anden stats område end den medlemsstat, hvor sagen er anlagt, ikke giver møde, skal den kompetente ret udsætte sagen, indtil det er fastslået, at sagsøgte har haft mulighed for at modtage det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument i så god tid, at vedkommende har kunnet varetage sine interesser under sagen, eller at alle hertil fornødne foranstaltninger har været truffet.

2. Artikel 19 i Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 af 29. maj 2000 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager⁽¹⁾ skal anvendes i stedet for stk. 1 i nærværende artikel, såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument skulle fremsendes fra én medlemsstat til en anden i medfør af nævnte forordning.

⁽¹⁾ Se side 37 i denne EFT.

3. Hvor forordning (EF) nr. 1348/2000 ikke finder anvendelse, skal artikel 15 i Haag-konventionen af 15. november 1965 om forkyndelse i udlandet af retslige og udenretslige dokumenter i sager om civile eller kommercielle spørgsmål anvendes, såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument skulle fremsendes til udlandet i medfør af nævnte konvention.

Afdeling 3

Litispændens og indbyrdes sammenhængende krav

Artikel 11

1. Såfremt krav, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, fremsættes mellem de samme parter for retter i forskellige medlemsstater, skal den anden ret, ved hvilken sagen anlægges, på embeds vegne udsætte sagen, indtil det er fastslået, at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er kompetent.

2. Fremsættes der begæring om skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab, som ikke har samme genstand og hviler på samme grundlag, mellem de samme parter for retter i forskellige medlemsstater, skal den anden ret, ved hvilken sagen anlægges, på embeds vegne udsætte sagen, indtil det er fastslået, at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er kompetent.

3. Når det er fastslået, at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er kompetent, skal den anden ret erklære sig inkompetent til fordel for den første.

Den part, der anlagde sagen ved den anden ret, kan i det tilfælde fremsætte sin begæring for den ret, ved hvilken sagen først er anlagt.

4. Ved anvendelsen af denne artikel anses en sag for anlagt ved en ret:

- a) på det tidspunkt, hvor det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument indleveres til retten, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af ham, for at få dokumentet forkyndt for sagsøgte, eller
- b) hvis det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument skal forkyndes, før det indleveres til retten, på det tidspunkt, hvor det modtages af den myndighed, der er ansvarlig for forkyndelsen, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af ham, for at få dokumentet indleveret til retten.

Afdeling 4

Foreløbige, herunder sikrende, retsmidler

Artikel 12

Denne forordnings bestemmelser er ikke til hinder for, at retterne i en medlemsstat i hastetilfælde kan anvende de foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, der er fastsat i denne stats lovgivning, over for personer eller aktiver i denne stat, selv om en ret i en anden medlemsstat i medfør af denne forordning er kompetent til at påkende sagens realitet.

KAPITEL III

ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE

Artikel 13

Retsafgørelser

1. I denne forordning forstås ved »retsafgørelser« enhver afgørelse om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab truffet af en ret i en medlemsstat samt enhver afgørelse om ægtefællernes forældremyndighed, der træffes i forbindelse med sådanne ægteskabssager, uanset hvorledes den betegnes, såsom dom eller kendelse.

2. Bestemmelserne i dette kapitel finder ligeledes anvendelse på fastsættelse af sagsomkostninger i forbindelse med sager omfattet af denne forordning og på fuldbyrdelse af enhver kendelse om sådanne sagsomkostninger.

3. Ved anvendelsen af denne forordning skal officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt og eksigible i en medlemsstat, samt forlig, der er indgået for retten under en retssag, og som er eksigible i den medlemsstat, hvor de er indgået, anerkendes og erklæres for eksigible på samme vilkår som de i stk. 1 nævnte afgørelser.

Afdeling 1

Anerkendelse

Artikel 14

Anerkendelse af retsafgørelse

1. Retsafgørelser, der er truffet i en medlemsstat, skal anerkendes i de øvrige medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig fremgangsmåde.

2. Der må navnlig ikke stilles krav om anvendelse af en særlig fremgangsmåde i forbindelse med ajourføring af en medlemsstats civilstandsregister på grundlag af en retsafgørelse om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab, der er truffet i en anden medlemsstat, når den pågældende afgørelse ikke længere kan gøres til genstand for appel eller genoptagelse i henhold til sidstnævnte medlemsstats lovgivning, jf. dog stk. 3.

3. En berettiget part kan efter fremgangsmåden i afdeling 2 og 3 i dette kapitel få fastslået, at en retsafgørelse skal anerkendes, eller at en retsafgørelse ikke skal anerkendes.

4. Gøres anerkendelsen af en retsafgørelse gældende under en verserende sag ved en ret i en medlemsstat, kan denne ret træffe afgørelse i spørgsmålet.

Artikel 15

Grunde til ikke-ankendelse

1. En retsafgørelse om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab kan ikke anerkendes:

- a) såfremt en anerkendelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til
- b) hvor den sagsøgte er dømt som udebleven, eller hvor det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument ikke er blevet forkyndt for sagsøgte i så god tid og på en sådan måde, at denne har kunnet varetage sine interesser under sagen, medmindre det fastslås, at sagsøgte utvetydigt har accepteret afgørelsen
- c) såfremt den er uforenelig med en afgørelse, der er truffet i en sag mellem de samme parter i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, eller
- d) såfremt den er uforenelig med en afgørelse, der tidligere er truffet i en anden medlemsstat eller i en ikke-medlemsstat mellem de samme parter, og denne tidligere afgørelse opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

2. En retsafgørelse om ægtefællernes forældremyndighed, der træffes i forbindelse med ægteskabssager som omhandlet i artikel 13, kan ikke anerkendes:

- a) såfremt en anerkendelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, idet der samtidig skal tages hensyn til barnets tarv
- b) såfremt den, bortset fra i hastetilfælde, er truffet, uden at barnet har haft mulighed for at blive hørt, hvilket er i strid med grundlæggende retsplejprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til

c) hvor en person er dømt som udebleven, eller såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument ikke er blevet forkyndt for den pågældende i så god tid og på en sådan måde, at denne har kunnet varetage sine interesser under sagen, medmindre det fastslås, at vedkommende utvetydigt har accepteret afgørelsen

d) på anmodning af en person, der gør gældende, at afgørelsen krænker vedkommendes forældremyndighed, såfremt afgørelsen er truffet, uden at vedkommende har haft mulighed for at blive hørt

e) såfremt den er uforenelig med en afgørelse om forældremyndighed, der efterfølgende er truffet i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, eller

f) såfremt den er uforenelig med en afgørelse om forældremyndighed, der senere er truffet i en anden medlemsstat eller i den ikke-medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, og denne senere afgørelse opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

Artikel 16

Aftale med tredjelande

En ret i en medlemsstat kan på grundlag af en aftale om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser undlade at anerkende en retsafgørelse afsagt i en anden medlemsstat, hvis retsafgørelsen i de i artikel 8 nævnte tilfælde kun kan baseres på andre kompetenceregler end dem, der er anført i artikel 2-7.

Artikel 17

Forbud mod prøvelse af kompetencen for retterne i domsstaten

Kompetencen for retterne i domsstaten kan ikke efterprøves. Kompetencereglerne i artikel 2-8 er ikke omfattet af de i artikel 15, stk. 1, litra a), og stk. 2, litra a), omhandlede grundlæggende retsprincipper.

Artikel 18

Forskelle i anvendelig lovgivning

Anerkendelse af en retsafgørelse om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab kan ikke nægtes under henvisning til, at lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, ikke tillader skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab på samme grundlag.

*Artikel 19***Forbud mod prøvelse med hensyn til sagens realitet**

En retsafgørelse kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet.

*Artikel 20***Udsættelse**

1. Gøres anerkendelse af en retsafgørelse, der er truffet i en medlemsstat, gældende ved en ret i en anden medlemsstat, kan denne udsætte sagen, såfremt afgørelsen er blevet anfægtet ved ordinær appel eller genoptagelse.

2. Gøres anerkendelse af en retsafgørelse, der er truffet i Irland eller Det Forenede Kongerige, gældende ved en ret i en anden medlemsstat, kan denne udsætte sagen, såfremt fuldbyrdelsen er udsat i domsstaten ved iværksættelse af appel eller genoptagelse.

*Afdeling 2***Fuldbyrdelse***Artikel 21***Eksigible retsafgørelser**

1. De i en medlemsstat trufne retsafgørelser om udøvelse af forældremyndigheden over et fælles barn, som er eksigible i den pågældende stat, og som er blevet forkyndt, fuldbyrdes i en anden medlemsstat, når de på anmodning af en berettiget part er blevet erklæret for eksigible i denne stat.

2. I Det Forenede Kongerige kan sådanne retsafgørelser dog fuldbyrdes i England og Wales, Skotland eller Nordirland, når de på anmodning af en berettiget part er blevet registreret med henblik på fuldbyrdelse i den pågældende del af Det Forenede Kongerige.

*Artikel 22***Retternes stedlige kompetence**

1. Anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, fremsættes over for den ret, der er angivet i bilag I.

2. Rettens stedlige kompetence afgøres på grundlag af den parts sædvanlige opholdssted, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, eller på grundlag af det sædvanlige opholdssted for det barn, som måtte være berørt af anmodningen.

Hvis ingen af de i første afsnit nævnte steder er beliggende i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, afgøres rettens stedlige kompetence på grundlag af stedet for fuldbyrdelsen.

3. I forbindelse med de fremgangsmåder, der er omhandlet i artikel 14, stk. 3, afgøres rettens stedlige kompetence efter den interne lovgivning i den medlemsstat, hvor anmodningen om anerkendelse eller om ikke-ankendelse fremsættes.

*Artikel 23***Fremgangsmåde ved fuldbyrdelse**

1. Fremgangsmåden ved fremsættelse af anmodningen afgøres efter lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

2. Den, som fremsætter anmodningen, skal vælge en processuel bopæl i retskredsen for den ret, som anmodningen er indgivet til. Såfremt lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, ikke har regler om et sådant valg af bopæl, skal den, som fremsætter anmodningen, udpege en procesfuldmægtig.

3. De i artikel 32 og 33 nævnte dokumenter skal vedlægges anmodningen.

*Artikel 24***Rettens afgørelse**

1. Den ret, som behandler anmodningen, skal træffe sin afgørelse snarest muligt. Den person, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, kan ikke på dette tidspunkt af sagens behandling gøre indsigelser over for retten.

2. Anmodningen kan kun afslås af en af de i artikel 15, 16 og 17 anførte grunde.

3. En retsafgørelse kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet.

*Artikel 25***Underretning om afgørelsen**

Den ansvarlige retsembedsmand drager omsorg for, at den, der har fremsat anmodningen, straks og på den måde, der er foreskrevet i lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, får underretning om den afgørelse, der er truffet vedrørende anmodningen.

*Artikel 26***Appel af afgørelsen om fuldbyrdelse**

1. Den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, kan appelleres af begge parter.

2. Appel skal indgives til den ret, der er angivet i bilag II.

3. Appellen skal behandles i overensstemmelse med reglerne om kontradiktorisk procedure.

4. Hvis appellen indgives af den part, der anmoder om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, tilsiges til at give møde for den ret, der behandler appellen. Giver den pågældende part ikke møde, finder artikel 10 anvendelse.

5. En afgørelse om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal appelleres inden en måned efter, at den er blevet forkyndt. Såfremt den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, har sit sædvanlige opholdssted på en anden medlemsstats område end den, hvor retsafgørelsen er blevet erklæret for eksigibel, er fristen for appel to måneder og løber fra den dag, hvor afgørelsen om eksigibilitet er blevet forkyndt for den pågældende personligt eller på hans bopæl. Denne frist kan ikke forlænges under henvisning til afstanden.

*Artikel 27***Appelinstanser samt retsmidler**

Den afgørelse, der træffes i appelsagen, kan kun anfægtes som angivet i bilag III.

*Artikel 28***Udsættelse**

1. Den ret, der behandler en appel i medfør af artikel 26 eller 27, kan efter anmodning fra den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, udsætte sagen, såfremt retsafgørelsen i domsstaten er anfægtet ved ordinær appel eller genoptagelse, eller såfremt fristen herfor endnu ikke er udløbet. I sidstnævnte tilfælde kan retten fastsætte en frist for iværksættelse af appel eller genoptagelse.

2. Såfremt retsafgørelsen er truffet i Irland eller Det Forenede Kongerige, skal enhver form for appel eller genoptagelse i den pågældende domsstat anses som et ordinært retsmiddel ved anvendelsen i stk. 1.

*Artikel 29***Delvis fuldbyrdelse**

1. Såfremt der ved en retsafgørelse er taget stilling til flere krav, og fuldbyrdelse ikke kan tillades for så vidt angår dem alle, skal retten tillade fuldbyrdelse af et eller flere af kravene.

2. Den, som fremsætter anmodningen, kan anmode om delvis fuldbyrdelse.

*Artikel 30***Fri proces**

Har den, som fremsætter anmodningen, i domsstaten helt eller delvis haft fri proces eller været fritaget for gebyrer og omkostninger, skal den pågældende under den i artikel 22-25 fastlagte procedure have meddelt fri proces eller fritagelse for gebyrer og sagsomkostninger i videst muligt omfang efter lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

*Artikel 31***Sikkerhed eller depositum**

Det kan ikke pålægges den part, som i en medlemsstat anmoder om fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, at stille sikkerhed eller depositum af nogen art med følgende begrundelse:

- a) at vedkommende ikke har sædvanligt opholdssted på den pågældende medlemsstats område
- b) at vedkommende er udlænding eller, hvis der anmodes om fuldbyrdelse i Det Forenede Kongerige eller Irland, at vedkommende har »domicil« i en af disse medlemsstater.

Afdeling 3

Artikel 35

Fælles bestemmelser**Legalisering eller tilsvarende formalitet**

Artikel 32

Der kræves ingen legalisering eller opfyldelse af tilsvarende formalitet med hensyn til de i artikel 32, 33 og artikel 34, stk. 2, nævnte dokumenter eller eventuelle procesfuldmagter.

Dokumenter

KAPITEL IV

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 36

1. Den part, der søger eller anfægter anerkendelse af en retsafgørelse eller anmoder om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal fremlægge:

- a) en genpart af retsafgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser med hensyn til godtgørelse af dens ægthed, og
- b) den attest, som er omhandlet i artikel 33.

2. Hvor det drejer sig om en udeblivelsesdom, skal den part, der søger anerkendelse eller anmoder om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, desuden fremlægge:

- a) det originale dokument eller en bekræftet genpart, hvoraf det fremgår, at det indledende processkrift i sagen eller en tilsvarende retsakt er blevet forkyndt for den udeblevne part, eller
- b) et dokument, der angiver, at sagsøgte utvetydigt har accepteret retsafgørelsen.

Artikel 33

Andre dokumenter

Den kompetente ret eller myndighed i domsstaten skal på anmodning af en berettiget part udstede en attest, der udfærdiges på formularen i bilag IV (retsafgørelser i ægteskabssager) eller bilag V (retsafgørelser om forældremyndighed).

Artikel 34

Manglende fremlæggelse af dokumenter

1. Såfremt de i artikel 32, stk. 1, litra b), eller stk. 2, nævnte dokumenter ikke fremlægges, kan retten fastsætte en frist for deres tilvejebringelse eller anerkende tilsvarende dokumenter eller, såfremt den anser sagen for tilstrækkeligt oplyst, fritage for kravet om en sådan fremlæggelse.

2. Såfremt retten kræver det, skal der foretages en oversættelse af dokumenterne. Oversættelsen skal bekræftes af en person, der er bemyndiget hertil i en af medlemsstaterne.

Forholdet til andre instrumenter

1. Med forbehold af artikel 38 og 42 og nærværende artikels stk. 2 træder denne forordning for så vidt angår medlemsstaterne i stedet for de konventioner mellem to eller flere medlemsstater, som gælder på tidspunktet for denne forordnings ikrafttræden, og som angår sagsområder, der er omfattet af denne forordning.

2.
 - a) Finland og Sverige kan erklære, at konventionen af 6. februar 1931 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige indeholdende international-privatretnlige bestemmelser om ægteskab, adoption og værgemål, med tilhørende slutprotokol, helt eller delvis skal finde anvendelse på deres indbyrdes forbindelser i stedet for bestemmelserne i denne forordning. Disse erklæringer offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* som bilag til forordningen. De nævnte medlemsstater kan på ethvert tidspunkt trække erklæringen helt eller delvis tilbage⁽¹⁾.
 - b) Princippet om ikke-forskelsbehandling af unionsborgerne på grundlag af nationalitet skal overholdes.
 - c) Kompetencereglerne i fremtidige aftaler, der indgås mellem de i litra a) omhandlede medlemsstater, og som angår sagsområder, der er omfattet af denne forordning, skal være i overensstemmelse med kompetencereglerne i denne forordning.
 - d) Afgørelser, der i en af de nordiske stater, som har fremsat den i litra a) omhandlede erklæring, er truffet af en kompetent myndighed svarende til en af dem, der er omhandlet i kapitel II, anerkendes og fuldbyrdes i de øvrige medlemsstater efter bestemmelserne i kapitel III.

⁽¹⁾ Ingen af disse medlemsstater har fremsat denne erklæring, da forordningen blev vedtaget.

3. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen:
- en kopi af de i stk. 2, litra a) og c), omhandlede aftaler og ensartede lovgivninger, der gennemfører disse aftaler
 - meddelelse om alle opsigelser af eller ændringer i sådanne aftaler eller ensartede lovgivninger.

Artikel 37

Forholdet til visse multilaterale konventioner

Denne forordning har i forbindelserne mellem medlemsstaterne forrang frem for følgende konventioner, for så vidt angår sagsområder, som er omfattet af denne forordning:

- Haag-konventionen af 5. oktober 1961 om myndighedernes kompetence og lovvalget i sager vedrørende beskyttelse af mindreårige
- Luxembourg-konventionen af 8. september 1967 om anerkendelse af afgørelser om ægteskabs gyldighed
- Haag-konventionen af 1. juni 1970 om anerkendelse af skilsmisser og separationer
- den europæiske konvention af 20. maj 1980 om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om forældremyndighed
- Haag-konventionen af 19. oktober 1996 om retternes kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsakter samt om samarbejde vedrørende forældremyndighed og foranstaltninger til beskyttelse af mindreårige, forudsat at det berørte barn har sit sædvanlige opholdssted i en medlemsstat.

Artikel 38

Anvendelsesområde

- De aftaler og konventioner, der er nævnt i artikel 36, stk. 1, og artikel 37, bevarer deres gyldighed på sagsområder, hvor denne forordning ikke finder anvendelse.
- De bevarer ligeledes deres gyldighed for så vidt angår retsafgørelser, der er truffet, og officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt før denne forordnings ikrafttræden.

Artikel 39

Aftaler mellem medlemsstater

- To eller flere medlemsstater kan indgå aftaler eller ordninger, som supplerer denne forordnings bestemmelser eller letter dens gennemførelse.

Medlemsstaterne tilsender Kommissionen:

- en kopi af udkastene til sådanne aftaler
- meddelelse om alle opsigelser af eller ændringer i sådanne aftaler.

2. Aftalerne eller ordningerne kan i intet tilfælde fravige kapitel II og III.

Artikel 40

Traktater med Pavestolen

1. Anvendelsen af denne forordning berører ikke den internationale traktat (konkordat) mellem Pavestolen og Portugal, undertegnet den 7. maj 1940 i Vatikanstaten.

2. Afgørelser om et ægteskabs ugyldighed, som træffes i henhold til den i stk. 1 nævnte traktat, anerkendes i medlemsstaterne på de i kapitel III anførte vilkår.

3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder ligeledes anvendelse på følgende internationale traktater (konkordater) med Pavestolen:

- Concordato lateranense af 11. februar 1929 mellem Italien og Pavestolen som ændret ved den aftale med tillægsprotokol, der blev undertegnet den 18. februar 1984 i Rom
- aftalen af 3. januar 1979 mellem Pavestolen og Spanien om retlige anliggender.

4. De i stk. 2 omhandlede afgørelser kan med henblik på anerkendelse i Italien og Spanien underkastes de samme procedurer og den samme kontrol som afgørelser truffet af kirkeretter på grundlag af de i stk. 3 nævnte internationale traktater med Pavestolen.

5. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen:

- en kopi af de i stk. 1 og 3 omhandlede traktater, og
- meddelelse om alle opsigelser af eller ændringer i sådanne traktater.

Artikel 41

Medlemsstater med to eller flere retsordener

For så vidt angår en medlemsstat, hvor to eller flere retsordener eller regelsæt vedrørende sagsområder, der er omfattet af denne forordning, finder anvendelse i forskellige territoriale enheder:

- forstås en henvisning til sædvanligt opholdssted på denne medlemsstats område som en henvisning til sædvanligt opholdssted på en territorial enheds område

- b) forstås en henvisning til nationalitet som en henvisning til tilhørsforhold til en territorial enhed som fastsat efter den pågældende medlemsstats lovgivning
- c) forstås en henvisning til de myndigheder i denne medlemsstat, som behandler en begæring om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab, som en henvisning til de myndigheder i den territoriale enhed, som behandler begæringen
- d) forstås en henvisning til reglerne i denne medlemsstat som en henvisning til reglerne i den territoriale enhed, hvor kompetence, anerkendelse eller fuldbyrdelse gøres gældende.

KAPITEL V

OVERGANGSBESTEMMELSER

Artikel 42

- Bestemmelserne i denne forordning finder kun anvendelse på retssager, der er anlagt, og på officielt bekræftede dokumenter samt på forlig, der er indgået for retten under en retssag, efter at forordningen er trådt i kraft.
- Retsafgørelser, som er truffet, efter at denne forordning er trådt i kraft, i sager, der er anlagt før dette tidspunkt, skal anerkendes og fuldbyrdes efter bestemmelserne i kapitel III, såfremt de anvendte kompetenceregler er i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i kapitel II eller i en konvention, der, da sagen blev anlagt, var gældende mellem domsstaten og den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Udfærdiget i Bruxelles, den 29. maj 2000.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 43

Efterprøvelse

Senest den 1. marts 2006 og derefter hvert femte år forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af denne forordning, specielt af artikel 36, artikel 39 og artikel 40, stk. 2. Rapporten ledsages om nødvendigt af forslag om tilpasning af forordningen.

Artikel 44

Ændring af lister over kompetente retter og appelmuligheder

- Medlemsstaterne meddeler Kommissionen tekster, der indebærer ændring af listerne over kompetente retter og appelmuligheder i bilag I, II og III. Kommissionen ændrer de berørte bilag i overensstemmelse hermed.
- Ajourføringen eller tekniske ændringer af formularerne i bilag IV og V vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 45, stk. 2.

Artikel 45

- Kommissionen bistås af et udvalg.
- Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 3 og 7 i afgørelse 1999/468/EF.
- Udvalget vedtager sin forretningsorden.

Artikel 46

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft den 1. marts 2001.

På Rådets vegne

A. COSTA

Formand

BILAG I

Den i artikel 22 omhandlede anmodning skal fremsættes over for følgende retter:

- i Belgien, »tribunal de première instance«/»rechtbank van eerste aanleg«/»erstinstanzliches Gericht«
 - i Tyskland
 - i distriktet for »Kammergericht (Berlin): Familiengericht Pankow/Weißensee«
 - i distrikterne for de øvrige »Oberlandesgerichte«: »Familiengericht«, som er beliggende samme sted som »Oberlandesgericht«
 - i Grækenland, »Μονομελές Πρωτοδικείο«
 - i Spanien, »Juzgado de Primera Instancia«
 - i Frankrig, præsidenten for »Tribunal de grande instance«
 - i Irland, »High Court«
 - i Italien, »Corte d'appello«
 - i Luxembourg, præsidenten for »Tribunal d'arrondissement«
 - i Nederlandene, præsidenten for »arrondissementsrechtbank«
 - i Østrig, »Bezirksgericht«
 - i Portugal, »Tribunal de Comarca« eller »Tribunal de Família«
 - i Finland, »käräjäoikeus«/»tingsrätten«
 - i Sverige, »Svea hovrätt«
 - i Det Forenede Kongerige:
 - a) i England og Wales, »High Court of Justice«
 - b) i Skotland, »Court of Session«
 - c) i Nordirland, »High Court of Justice«
 - d) i Gibraltar, »Supreme Court«
-

BILAG II

En afgørelse kan appelleres efter artikel 26 til følgende retter:

- i Belgien:
 - a) den part, der har anmodet om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, kan appellere afgørelsen til »cour d'appel«/»hof van beroep«
 - b) den part, mod hvem der er anmodet om fuldbyrdelse, kan anfægte afgørelsen over for »tribunal de première instance«/»rechtbank van eerste aanleg«/»erstinstanzliches Gericht«
- i Tyskland, »Oberlandesgericht«
- i Grækenland, »Εφετείο«
- i Spanien, »Audiencia Provincial«
- i Frankrig, »Cour d'appel«
- i Irland, »High Court of Justice«
- i Italien, »Corte d'appello«
- i Luxembourg, »Cour d'appel«
- i Nederlandene:
 - a) »gerechtshof«, hvis afgørelsen appelleres af den part, der har anmodet om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, eller af den part, mod hvem der er anmodet om fuldbyrdelse, når denne har givet møde
 - b) »arrondissementsrechtbank«, hvis afgørelsen appelleres af den part, mod hvem der er anmodet om fuldbyrdelse, når denne ikke har givet møde
- i Østrig, »Bezirksgericht«
- i Portugal, »Tribunal de Relação«
- i Finland, »hovioikeus«/»hovrätten«
- i Sverige, »Svea hovrätt«
- i Det Forenede Kongerige:
 - a) i England og Wales, »High Court of Justice«
 - b) i Skotland, »Court of Session«
 - c) i Nordirland, »High Court of Justice«
 - d) i Gibraltar, »Court of Appeal«

—

BILAG III

Afgørelser i appelsager kan i henhold til artikel 27 kun anfægtes:

- i Belgien, Grækenland, Spanien, Frankrig, Italien, Luxembourg og Nederlandene, ved en kassationsappel
 - i Tyskland, ved en »Rechtsbeschwerde«
 - i Irland, ved appel vedrørende et retligt spørgsmål, til »Supreme Court«
 - i Østrig, ved en »Revisionsrekurs«
 - i Portugal, ved en »recurso restrito à matéria de direito«
 - i Finland, ved appel til »korkein oikeus/högsta domstolen«
 - i Sverige, ved appel til Högsta domstolen
 - i Det Forenede Kongerige, ved én enkelt appel vedrørende et retligt spørgsmål
-

BILAG IV

Attest i henhold til artikel 33 vedrørende retsafgørelser i ægteskabssager

1. Domsstat _____
2. Ret eller myndighed, der har udstedt attesten
 - 2.1. Navn _____
 - 2.2. Adresse _____
 - 2.3. Tlf./fax/e-post _____
3. Ægteskab
 - 3.1. Hustru
 - 3.1.1. Fulde navn _____
 - 3.1.2. Fødeland og -sted _____
 - 3.1.3. Fødselsdato _____
 - 3.2. Mand
 - 3.2.1. Fulde navn _____
 - 3.2.2. Fødeland og -sted _____
 - 3.2.3. Fødselsdato _____
 - 3.3. Vielsesland, -sted (hvis dette kendes) og -dato
 - 3.3.1. Vielsesland _____
 - 3.3.2. Vielsessted (hvis dette kendes) _____
 - 3.3.3. Vielsesdato _____
4. Ret, der har truffet retsafgørelsen
 - 4.1. Rettens navn _____
 - 4.2. Rettens hjemsted _____
5. Retsafgørelsen
 - 5.1. Dato _____

5.2. Journalnummer _____

5.3. Retsafgørelsens art

5.3.1. Skilsmisse

5.3.2. Omstødelse af ægteskab

5.3.3. Separation

5.4. Blev retsafgørelsen truffet over for en udebleven sagsøgt?

5.4.1. nej

5.4.2. ja ⁽¹⁾

6. Navn på parter, som har haft fri proces _____

7. Er retsafgørelsen appelleret eller genoptaget i domsstaten?

7.1. nej

7.2. ja

8. Dato for retsvirkning i domsstaten

8.1. Skilsmisse _____

8.2. Separation _____

Udfærdiget i _____, den _____

Underskrift og/eller stempel

(1) De dokumenter, der er omhandlet i artikel 32, stk. 2, skal vedlægges.

BILAG V

Attest i henhold til artikel 33 vedrørende retsafgørelser om forældremyndighed

1. Domsstat _____
2. Ret eller myndighed, der har udstedt attesten
 - 2.1. Navn _____
 - 2.2. Adresse _____
 - 2.3. Tlf./fax/e-post _____
3. Forældre
 - 3.1. Moder
 - 3.1.1. Fulde navn _____
 - 3.1.2. Fødselsdato og fødested _____
 - 3.2. Fader
 - 3.2.1. Fulde navn _____
 - 3.2.2. Fødselsdato og fødested _____
4. Ret, der har truffet retsafgørelsen
 - 4.1. Rettens navn _____
 - 4.2. Rettens hjemsted _____
5. Retsafgørelsen
 - 5.1. Dato _____
 - 5.2. Journalnummer _____
 - 5.3. Blev retsafgørelsen truffet over for en udebleven person?
 - 5.3.1. nej
 - 5.3.2. ja ⁽¹⁾

(¹) De dokumenter, der er omhandlet i artikel 32, stk. 2, skal vedlægges.

6. Børn, der er omfattet af retsafgørelsen ⁽¹⁾

6.1. Fulde navn og fødselsdato _____

6.2. Fulde navn og fødselsdato _____

6.3. Fulde navn og fødselsdato _____

6.4. Fulde navn og fødselsdato _____

7. Navn på parter, som har haft fri proces _____

8. Attestering af eksigibilitet og forkyndelse

8.1. Er retsafgørelsen eksigibel i henhold til domsstatens lovgivning?

8.1.1. ja 8.1.2. nej

8.2. Er retsafgørelsen blevet forkyndt for den part, mod hvem fuldbyrdelse begæres?

8.2.1. ja

8.2.1.1. Den pågældende parts fulde navn _____

8.2.1.2. Forkyndelsesdato _____

8.2.2. nej

Udfærdiget i _____, den _____

Underskrift og/eller stempel

⁽¹⁾ Hvis der er flere end fire børn, anvendes en ny formular.

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 1348/2000**af 29. maj 2000****om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager**

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 61, litra c), og artikel 67, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Unionen har sat sig som mål at bevare og udbygge Unionen som et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor der er fri bevægelighed for personer. Med henblik på gradvis at indføre et sådant område skal Fællesskabet bl.a. vedtage de foranstaltninger vedrørende samarbejde om civilretlige spørgsmål, som er nødvendige for, at det indre marked fungerer tilfredsstillende.
- (2) For at det indre marked kan fungere tilfredsstillende, er det nødvendigt at forbedre og fremskynde fremsendelsen af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager mellem medlemsstaterne.
- (3) Dette spørgsmål falder nu ind under traktatens artikel 65.
- (4) I overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet og proportionalitetsprincippet som fastsat i traktatens artikel 5 kan denne forordnings mål ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor bedre gennemføres på fællesskabsplan. Denne forordning går ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (5) Ved retsakt af 26 maj 1997⁽⁴⁾ udarbejdede Rådet en konvention om forkyndelse i Den Europæiske Unions

medlemsstater af retslige og udenretslige dokumenter i civile eller kommercielle anliggender og anbefalede medlemsstaterne at vedtage denne konvention i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser. Konventionen er ikke trådt i kraft. Kontinuiteten i forhold til de resultater, der blev opnået i forbindelse med indgåelsen af konventionen, bør sikres. Konventionens indhold er i stor udstrækning overtaget i denne forordning.

- (6) Af hensyn til effektiv og hurtig afvikling af de civilretlige procedurer sker fremsendelsen af retslige og udenretslige dokumenter direkte og ved hjælp af hurtige midler mellem de af medlemsstaterne udpegede lokale instanser. Medlemsstaterne kan imidlertid oplyse, at de har til hensigt kun at udpege én fremsendende instans eller én modtagende instans eller en enkelt instans til at varetage begge funktioner i en periode på fem år. En sådan udpegelse kan imidlertid forlænges hvert femte år.
- (7) En hurtig fremsendelse forudsætter, at alle egnede midler anvendes, dog under overholdelse af visse krav vedrørende det modtagne dokumentets læselighed og pålidelighed. En sikker fremsendelse kræver, at det fremsendte dokument ledsages af en fortrykt formular, som skal udfyldes på sproget på forkyndelsesstedet eller på et andet sprog, som accepteres af den modtagende medlemsstat.
- (8) For at denne forordning kan fungere efter hensigten, er det kun i undtagelsestilfælde muligt at nægte at forkynde dokumenter.
- (9) En hurtig fremsendelse indebærer, at dokumentet skal forkyndes i løbet af få dage efter modtagelsen. Hvis det imidlertid ikke har været muligt at foretage forkyndelsen inden for en måned, skal den modtagende instans give den fremsendende instans meddelelse herom. En overskridelse af denne frist er ikke ensbetydende med, at anmodningen skal sendes tilbage til den fremsendende instans, hvis forkyndelsen kan lade sig gøre inden for en rimelig frist.

(1) EFT C 247 E af 31.8.1999, s. 11.

(2) Udtalelse afgivet den 17. november 1999 (endnu ikke offentliggjort i EFT).

(3) EFT C 368 af 20.12.1999, s. 47.

(4) EFT C 261 af 27.8.1997, s. 1. Samme dag, som Rådet udarbejdede konventionen, noterede det sig den forklarende rapport til konventionen, som findes i samme EFT på side 26.

- (10) Af hensyn til adressatens interesser finder forkyndelsen sted på det officielle sprog eller på et af de officielle sprog på forkyndelsesstedet, eller på et andet af den fremsendende medlemsstats sprog, som adressaten forstår.
- (11) På grund af forskellene mellem medlemsstaternes procedureregler kan fastlæggelsen af den konkrete forkyndelsesdato variere fra medlemsstat til medlemsstat. For at tage hensyn til dette forhold og til de mulige problemer, der kan opstå, bør denne forordning fastsætte en ordning, hvorefter forkyndelsesdatoen afgøres efter den modtagne medlemsstats lovgivning. Hvis et dokument skal være forkyndt inden for en bestemt frist i forbindelse med en sag, som skal anlægges eller verserer i afsenderstaten, afgøres forkyndelsesdatoen i forhold til rekvirenten imidlertid efter lovgivningen i afsenderstaten. En medlemsstat kan dog fravige disse bestemmelser i en overgangsperiode på fem år af relevante grunde. En sådan fravigelse kan forlænges af medlemsstaten hvert femte år af grunde, der vedrører den pågældende medlemsstats retssystem.
- (12) Denne forordning har, for så vidt angår forbindelserne mellem de deltagende medlemsstater, forrang for de bestemmelser om de samme sagsområder, som forordningen dækker, der findes i bilaterale eller multilaterale aftaler eller arrangementer indgået af medlemsstaterne, navnlig protokollen til Bruxelles-konventionen af 27. september 1968⁽¹⁾ og Haag-konventionen af 15. november 1965. Denne forordning er ikke til hinder for, at medlemsstaterne opretholder eller indgår aftaler eller arrangementer med henblik på at fremskynde eller forenkle dokumentfremsendelsen, forudsat at de er forenelige med forordningen.
- (13) Det er vigtigt, at oplysninger, som fremsendes efter denne forordning, beskyttes. Dette spørgsmål falder ind under Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁽²⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/66/EF af 15. december 1997 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren⁽³⁾.
- (14) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne forordning bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁽⁴⁾.
- (15) Med til sådanne foranstaltninger hører udarbejdelsen og ajourføringen af håndbogen ved hjælp af relevante moderne midler.
- (16) Kommissionen skal senest tre år efter datoen for denne forordnings ikrafttrædelse undersøge dens anvendelse og i givet fald foreslå ændringer.
- (17) Det Forenede Kongerige og Irland har i medfør af artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.
- (18) Danmark deltager i henhold til artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, ikke i vedtagelsen af denne forordning, og forordningen er derfor ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse i civile og kommercielle sager, hvor et retsligt eller udenretsligt dokument skal sendes fra en medlemsstat til en anden for at blive forkyndt dér.

2. Denne forordning finder ikke anvendelse, når adressen på den person, for hvem dokumentet skal forkyndes, ikke er kendt.

(1) Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EFT L 299 af 31.12.1972, s. 32; konsolideret i tekst i EFT C 27 af 26.1.1998, s. 1).

(2) EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

(3) EFT L 24 af 30.1.1998, s. 1.

(4) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

Artikel 2

Fremsendende instanser og modtagende instanser

1. Hver medlemsstat udpeger de embedsmænd, myndigheder eller andre personer, i det følgende benævnt »fremsendende instanser«, der er kompetente til at fremsende retslige og udenretslige dokumenter, som skal forkyndes i en anden medlemsstat.

2. Hver medlemsstat udpeger de embedsmænd, myndigheder eller andre personer, i det følgende benævnt »modtagende instanser«, der er kompetente til at modtage retslige og udenretslige dokumenter fra en anden medlemsstat.

3. Medlemsstaterne kan udpege én fremsendende instans og én modtagende instans eller en enkelt instans, som varetager begge funktioner. Forbundsstater, stater med flere retssystemer og stater med autonome territoriale områder kan udpege flere sådanne instanser. Udpegelsen gælder for fem år og kan forlænges hvert femte år.

4. Hver medlemsstat giver Kommissionen følgende oplysninger:

- a) navn og adresse på de i stk. 2 og 3 omhandlede modtagende instanser
- b) instansernes stedlige kompetence
- c) på hvilke måder instanserne kan modtage dokumenter, og
- d) hvilke sprog der kan benyttes ved udfyldelsen af formularen i bilaget.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om enhver senere ændring af disse oplysninger.

Artikel 3

Central enhed

Hver medlemsstat udpeger en central enhed, som har til opgave:

- a) at give oplysninger til de fremsendende instanser
- b) at søge løsninger på vanskeligheder, som måtte opstå i forbindelse med fremsendelse af dokumenter med henblik på forkyndelse
- c) i undtagelsestilfælde, på anmodning af den fremsendende instans at sende en anmodning om forkyndelse videre til den kompetente modtagende instans.

Forbundsstater, stater med flere retssystemer og stater med autonome territoriale områder kan udpege flere centrale enheder.

KAPITEL II

RETSLIGE DOKUMENTER

Afdeling 1

Fremsendelse og forkyndelse af retslige dokumenter

Artikel 4

Fremsendelse af dokumenter

1. Retslige dokumenter fremsendes direkte og hurtigst muligt mellem de instanser, der er udpeget på grundlag af artikel 2.

2. Fremsendelse af dokumenter, anmodninger, bekræftelser, modtagelsesbeviser, attester og alle andre papirer mellem fremsendende og modtagende instanser kan ske på enhver egnet måde, forudsat at indholdet af det modtagne dokument er en tro gengivelse af det afsendte dokument, og at alle angivelser på dokumentet er let læselige.

3. Det dokument, der ønskes fremsendt, skal ledsages af en anmodning, som udfærdiges på formularen i bilaget. Formularen skal udfyldes på modtagerstatens officielle sprog eller, hvis der er flere officielle sprog i den pågældende medlemsstat, på det officielle sprog eller et af de officielle sprog på det sted, hvor forkyndelsen skal finde sted, eller på et andet sprog, som modtagerstaten har meddelt, at den kan acceptere. Hver medlemsstat skal angive, hvilket andet eller hvilke andre af Den Europæiske Unions officielle sprog end dens eget eller dens egne den kan acceptere, at formularen udfyldes på.

4. Alle dokumenter og papirer, der fremsendes, er fritaget for legalisering eller tilsvarende formaliteter.

5. Hvis den fremsendende instans ønsker en kopi af dokumentet returneret sammen med den i artikel 10 omhandlede attest, fremsendes dokumentet i to eksemplarer.

Artikel 5

Oversættelse af dokumenter

1. Rekvirenten skal af den fremsendende instans, som han overdrager dokumentet til med henblik på fremsendelse, underrettes om, at adressaten kan nægte at modtage dokumentet, hvis det ikke er affattet på et af de i artikel 8 omhandlede sprog.

2. Rekvirenten afholder eventuelle udgifter til oversættelse, der er påløbet forud for dokumentets fremsendelse, med forbehold af en eventuel senere afgørelse truffet af retten eller den kompetente myndighed om, hvem disse udgifter påhviler.

Artikel 6

Modtagelse af dokumenter ved den modtagende instans

1. Den modtagende instans sender ved modtagelsen af et dokument snarest muligt og under alle omstændigheder senest syv dage efter modtagelsen på den hurtigst mulige måde den fremsendende instans et modtagelsesbevis på formularen i bilaget.

2. Kan anmodningen om forkyndelse ikke imødekommes på grundlag af de fremsendte oplysninger eller dokumenter, tager den modtagende instans på den hurtigst mulige måde kontakt med den fremsendende instans for at rekvirere de manglende oplysninger eller dokumenter.

3. Hvis anmodningen om forkyndelse klart falder uden for denne forordnings anvendelsesområde, eller hvis forkyndelse er umulig, fordi de formelle krav ikke er opfyldt, returneres anmodningen og de fremsendte dokumenter til den fremsendende instans straks efter modtagelsen sammen med den formular til meddelelse om returnering, der findes i bilaget.

4. En modtagende instans, der modtager et dokument til forkyndelse, som den ikke har stedlig kompetence til at forkynde, skal sende dokumentet og anmodningen videre til den kompetente modtagende instans i samme medlemsstat, hvis de i artikel 4, stk. 3, nævnte betingelser er opfyldt, og underrette den fremsendende instans herom under anvendelse af den formular, der findes i bilaget. Den stedligt kompetente modtagende instans underretter på den i stk. 1 nævnte måde den fremsendende instans, når den har modtaget dokumentet.

Artikel 7

Forkyndelse af dokumenter

1. Den modtagende instans forkynder dokumentet eller lader det forkynde enten i overensstemmelse med modtagerstatens lovgivning eller på den særlige måde, som den fremsendende instans har anmodet om, medmindre denne måde er uforenelig med modtagerstatens lovgivning.

2. Med henblik på forkyndelse skal de nødvendige foranstaltninger træffes hurtigst muligt. Har det ikke været muligt at forkynde dokumentet senest en måned efter modtagelsen, underretter den modtagende instans under alle omstændigheder den fremsendende instans herom på formularen i bilaget, som udfyldes i overensstemmelse med artikel 10, stk. 2. Fristen beregnes efter modtagerstatens lovgivning.

Artikel 8

Mulighed for at nægte at modtage dokumentet

1. Den modtagende instans underretter adressaten om, at han kan nægte at modtage det dokument, der skal forkyndes, hvis det ikke er affattet på et af følgende sprog:

- a) på modtagerstatens officielle sprog eller, hvis der er flere officielle sprog i den pågældende medlemsstat, på det officielle sprog eller et af de officielle sprog på det sted, hvor forkyndelsen skal finde sted, eller
- b) på et af afsenderstatens sprog, som adressaten forstår.

2. Har den modtagende instans fået oplyst, at adressaten nægter at modtage dokumentet, jf. stk. 1, underretter den straks den fremsendende instans herom ved hjælp af den i artikel 10 omhandlede attest og returnerer anmodningen og de dokumenter, der ønskes oversat, til den fremsendende instans.

Artikel 9

Forkyndelsesdato

1. Datoen for et dokumentets forkyndelse i henhold til artikel 7 er den dato, på hvilken dokumentet forkyndes i overensstemmelse med modtagerstatens lovgivning, jf. dog artikel 8.

2. Hvis der i forbindelse med en sag, som skal anlægges eller verserer i afsenderstaten, er behov for at forkynde et dokument inden for en bestemt frist, er den dato, der gælder i forhold til rekvirenten, dog den, der er fastsat i lovgivningen i denne medlemsstat.

3. En medlemsstat kan fravige stk. 1 og 2 i en overgangsperiode på fem år af relevante grunde.

Denne overgangsperiode kan forlænges af medlemsstaten hvert femte år af grunde, der vedrører den pågældende medlemsstats retssystem. Medlemsstaten underretter Kommissionen om indholdet af en sådan fravigelse og redegør for sagens omstændigheder.

Artikel 10

Afleveringsattest og kopi af det forkyndte dokument

1. Når formaliteterne i forbindelse med forkyndelsen af dokumentet er opfyldt, udfærdiges der på formularen i bilaget en attest som bevis for forkyndelsen, og attesten sendes til den fremsendende instans og ledsages af en kopi af det forkyndte dokument, hvis artikel 4, stk. 5, finder anvendelse.

2. Attesten udfyldes på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i afsenderstaten eller på et andet sprog, som afsenderstaten har meddelt, at den kan acceptere. Hver medlemsstat skal angive, hvilket andet eller hvilke andre af Den Europæiske Unions officielle sprog end dens eget eller dens egne den kan acceptere, at formularen udfyldes på.

Artikel 11

Omkostninger i forbindelse med forkyndelsen

1. Forkyndelse af retslige dokumenter fra en anden medlemsstat medfører ikke krav på betaling eller refusion af afgifter eller omkostninger i forbindelse med modtagerstatens bistand.

2. Rekvirenten skal betale eller refundere omkostninger i forbindelse med:

- a) arbejde udført af en stævningsmand eller en person, som er kompetent efter modtagerstatens lovgivning
- b) anvendelse af en særlig fremgangsmåde i forbindelse med forkyndelsen.

Afdeling 2

Andre former for fremsendelse og forkyndelse af retslige dokumenter

Artikel 12

Fremsendelse ad konsulær eller diplomatisk vej

Hver medlemsstat har i særlige tilfælde adgang til at benytte konsulær eller diplomatisk vej til at fremsende retslige dokumenter, der skal forkyndes, til de instanser i en anden medlemsstat, som er udpeget på grundlag af artikel 2 eller 3.

Artikel 13

Forkyndelse af dokumenter ved diplomatiske eller konsulære repræsentanter

1. Hver medlemsstat har adgang til uden anvendelse af tvang at forkynde retslige dokumenter for personer, der er bosat i en anden medlemsstat, direkte ved sine diplomatiske eller konsulære repræsentanter.

2. Hver medlemsstat kan i overensstemmelse med artikel 23, stk. 1, meddele, at den modsætter sig en sådan forkyndelse på sit territorium, medmindre dokumentet skal forkyndes for en person, der er statsborger i den medlemsstat, hvorfra dokumentet hidrører.

Artikel 14

Postforkyndelse

1. Hver medlemsstat har adgang til at lade forkyndelse af retslige dokumenter foretage direkte med posten for personer, der er bosat i en anden medlemsstat.
2. Enhver medlemsstat kan i overensstemmelse med artikel 23, stk. 1, angive, under hvilke omstændigheder den accepterer postforkyndelse af retslige dokumenter.

Artikel 15

Direkte forkyndelse

1. Denne forordning er ikke til hinder for, at enhver, der har interesse i en retssag, kan lade forkyndelse af retslige dokumenter foretage direkte ved stævningsmænd, embedsmænd eller andre kompetente personer i modtagerstaten.
2. Enhver medlemsstat kan i overensstemmelse med artikel 23, stk. 1, meddele, at den modsætter sig forkyndelse af retslige dokumenter på sit territorium efter stk. 1.

KAPITEL III

UDENRETSLIGE DOKUMENTER

Artikel 16

Fremsendelse

Udenretslige dokumenter kan fremsendes med henblik på forkyndelse i en anden medlemsstat i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning.

KAPITEL IV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 17

Gennemførelsesbestemmelser

De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne forordning vedtages, for så vidt angår de emneområder, der er nævnt nedenfor, efter rådgivningsproceduren i artikel 18, stk. 2:

- a) udarbejdelse og årlig ajourføring af håndbogen med de oplysninger, som medlemsstaterne har givet i overensstemmelse med artikel 2, stk. 4

- b) opstilling af en ordliste på alle Den Europæiske Unions officielle sprog over de dokumenter, som kan forkyndes inden for rammerne af denne forordning
- c) ajourføring eller gennemførelse af tekniske ændringer af formularen i bilaget.

Artikel 18

Udvalg

- 1. Kommissionen bistås af et udvalg.
- 2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 3 og 7 i afgørelse 1999/468/EF.
- 3. Udvalget vedtager selv sin forretningsorden.

Artikel 19

Sagsøgte, der ikke giver møde

- 1. Når en stævning eller et tilsvarende dokument har skullet sendes til en anden medlemsstat med henblik på forkyndelse efter denne forordning, og sagsøgte ikke er mødt, må dommeren ikke afgøre sagen, før det er fastslået:
 - a) enten at dokumentet er forkyndt ved anvendelse af en af de fremgangsmåder, der har hjemmel i modtagerstatens lovgivning for forkyndelse af dokumenter i indenlandske sager for personer, som opholder sig på dens territorium, eller
 - b) at dokumentet faktisk er afleveret til sagsøgte eller på hans bopæl i overensstemmelse med en anden fremgangsmåde, som har hjemmel i denne forordningog at forkyndelsen eller afleveringen i hvert af disse tilfælde har fundet sted i så god tid, at sagsøgte har kunnet varetage sine interesser under sagen.
- 2. Hver medlemsstat kan i overensstemmelse med artikel 23, stk. 1, meddele, at dommeren uanset stk. 1 kan afgøre sagen, selv om der ikke er modtaget nogen attest som bevis for forkyndelse eller aflevering, såfremt følgende betingelser alle er opfyldt:
 - a) dokumentet er fremsendt på en af de måder, der har hjemmel i denne forordning
 - b) et tidsrum, som dommeren anser for tilstrækkeligt i den enkelte sag, dog mindst seks måneder, er forløbet siden datoen for dokumentets fremsendelse
 - c) ingen attest har kunnet opnås til trods for, at ethvert rimeligt forsøg er gjort for at opnå den gennem de kompetente myndigheder eller organer i modtagerstaten.

3. Uanset stk. 1 og 2 kan dommeren i påtrængende tilfælde træffe bestemmelse om en hvilken som helst foreløbig eller sikrende foranstaltning.

4. Når en stævning eller et tilsvarende dokument har skullet sendes til en anden medlemsstat med henblik på forkyndelse efter denne forordning, og der er afsagt dom over en sagsøgt, som ikke er mødt, har dommeren mulighed for i forhold til sagsøgte at tilsidesætte virkningerne af, at fristen for appel er udløbet, såfremt:

- a) sagsøgte uden egen skyld ikke har fået kendskab til dokumentet i så god tid, at han kunne varetage sine interesser under sagen, eller uden egen skyld ikke har fået kendskab til dommen i så god tid, at han kunne appellere den, og
- b) sagsøgtes indsigelser ikke forekommer helt grundløse.

Anmodning om adgang til appel skal fremsættes inden en rimelig tid efter, at sagsøgte har fået kendskab til dommen.

Hver medlemsstat kan i overensstemmelse med artikel 23, stk. 1, meddele, at anmodningen ikke vil blive imødekommet, hvis den fremsættes efter udløbet af en frist, som angives i meddelelsen, men som ikke kan være kortere end et år efter afsigelsen af dommen.

5. Stk. 4 finder ikke anvendelse på afgørelser om personers status eller handleevne.

Artikel 20

Forholdet til aftaler eller arrangementer, som medlemsstaterne er parter i

1. Med hensyn til de forhold, som dækkes af denne forordnings anvendelsesområde, har denne forordning forrang for de af medlemsstaterne indgåede bilaterale eller multilaterale aftaler eller arrangementer, navnlig artikel IV i protokollen til Bruxelles-konventionen af 1968 og Haag-konventionen af 15. november 1965.

2. Denne forordning er ikke til hinder for, at medlemsstaterne hver især opretholder eller indgår aftaler eller arrangementer for yderligere at fremskynde eller forenkle dokumentfremsendelsen, forudsat at de er forenelige med denne forordning.

3. Medlemsstaterne sender Kommissionen:

- a) en kopi af de i stk. 2 omhandlede aftaler eller arrangementer, som medlemsstaterne har indgået indbyrdes, og udkast til de aftaler eller arrangementer, som de agter at indgå, og

b) enhver opsigelse eller ændring af disse aftaler eller arrangementer.

Artikel 21

Retshjælp

Denne forordning berører ikke anvendelsen mellem de medlemsstater, der er parter i følgende konventioner, af artikel 23 i konventionen af 17. juli 1905 angående civilprocessen, artikel 24 i konventionen af 1. marts 1954 angående civilprocessen og artikel 13 i konventionen af 25. oktober 1980 om international retshjælp.

Artikel 22

Beskyttelse af fremsendte oplysninger

1. Oplysninger, herunder navnlig personoplysninger, der fremsendes efter denne forordning, må af de modtagende instanser kun anvendes til det formål, der lå til grund for fremsendelsen.

2. De modtagende instanser sikrer, at sådanne oplysninger behandles fortroligt i overensstemmelse med modtagerstatens lovgivning.

3. Stk. 1 og 2 berører ikke den nationale lovgivning, i henhold til hvilken de berørte personer har ret til at blive holdt orienteret om den anvendelse, der gøres af oplysninger, som fremsendes efter denne forordning.

4. Denne forordning berører ikke anvendelsen af direktiv 95/46/EF og 97/66/EF.

Artikel 23

Meddelelse og offentliggørelse

1. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen de oplysninger, som er omhandlet i artikel 2, 3, 4, 9, 10, 13, 14, 15, artikel 17, litra a), og artikel 19.

2. Kommissionen offentliggør i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* de i stk. 1 omhandlede oplysninger.

Artikel 24

Genbehandling

Senest den 1. juni 2004 og herefter hvert femte år forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om forordningens anvendelse, bl. a. med en vurdering af de i henhold til artikel 2 udpegede instansers effektivitet og den praktiske anvendelse af artikel 3, litra c), og artikel 9. Rapporten ledsages i givet fald af forslag til, hvordan forordningen kan tilpasses til udviklingen inden for forkyndelsesordningerne.

Artikel 25

Ikrafttrædelse

Denne forordning træder i kraft den 31. maj 2001.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Udfærdiget i Bruxelles, den 29. maj 2000.

På Rådets vegne

A. COSTA

Formand

BILAG

ANMODNING OM FORKYNDELSE AF DOKUMENTER

(Artikel 4, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager ⁽¹⁾)

Referencenummer:

1. FREMSENDENDE INSTANS

1.1. Navn:

1.2. Adresse:

1.2.1. Gade + nummer/postboks:

1.2.2. Postnummer + bynavn:

1.2.3. Land:

1.3. Tlf.:

1.4. Telefax (*):

1.5. E-post (*):

2. MODTAGENDE INSTANS

2.1. Navn:

2.2. Adresse:

2.2.1. Gade + nummer/postboks:

2.2.2. Postnummer + bynavn:

2.2.3. Land:

2.3. Tlf.:

2.4. Telefax (*):

2.5. E-post (*):

⁽¹⁾ EFT L 160 af 30.6.2000, s. 37.

(*) Fakultativt.

3. REKVIRENT

3.1. Navn:

3.2. Adresse:

3.2.1. Gade + nummer/postboks:

3.2.2. Postnummer + bynavn:

3.2.3. Land:

3.3. Tlf. (*):

3.4. Telefax (*):

3.5. E-post (*):

4. ADRESSAT

4.1. Navn:

4.2. Adresse:

4.2.1. Gade + nummer/postboks:

4.2.2. Postnummer + bynavn:

4.2.3. Land:

4.3. Tlf. (*):

4.4. Telefax (*):

4.5. E-post (*):

4.6. Personnummer/socialsikringsnummer/virksomhedsnummer/eller lignende (*):

5. FORKYNDELSESMÅDE

5.1. Ifølge lovgivningen i den modtagende medlemsstat

5.2. På følgende særskilte måde:

5.2.1. Hvis denne måde ikke er forenelig med lovgivningen i den modtagende medlemsstat, skal dokumentet da forkyndes i overensstemmelse med denne lovgivning:

5.2.1.1. Ja

5.2.1.2. Nej

(*) Fakultativt.

6. DOKUMENT, DER SKAL FORKYNDES

a) 6.1. Dokumentets art

6.1.1. retsligt:

6.1.1.1. stævning

6.1.1.2. dom

6.1.1.3. appel

6.1.1.4. andet

6.1.2. underretsligt

b) 6.2. Dato eller frist angivet i dokumentet (*):

c) 6.3. Sprog, som dokumentet er affattet på:

6.3.1. original D, EN, DK, ES, FIN, FR, GR, IT, NL, P, S, andet:

6.3.2. oversættelse (*) D, EN, DK, ES, FIN, FR, GR, IT, NL, P, S, andet:

d) 6.4. Antal bilag:

7. EN KOPI AF DOKUMENTET SKAL RETURNERES SAMMEN MED FORKYNDELSSESATTESTEN (jf. artikel 4, stk. 5, i forordningen)

7.1. Ja (i så tilfælde skal det dokument, der skal forkyndes, fremsendes i to eksemplarer)

7.2. Nej

1. I henhold til artikel 7, stk. 2, i forordningen skal de foranstaltninger, der er nødvendige med henblik på forkyndelsen, træffes så hurtigt som muligt. Hvis det ikke en måned efter modtagelsen af anmodningen har været muligt at foretage forkyndelsen, skal den fremsendende instans under alle omstændigheder underrettes herom ved hjælp af attesten i punkt 13.
2. Hvis det ikke er muligt at efterkomme anmodningen på grundlag af de fremsendte oplysninger og dokumenter, skal der i henhold til artikel 6, stk. 2, i forordningen på hurtigst mulige måde tages kontakt til den fremsendende instans med henblik på at rekvirere de manglende oplysninger eller dokumenter.

Udfærdiget i

Den

Underskrift og/eller stempel:

(*) Fakultativt.

Den modtagende instans' referencenummer:

KVITTERING FOR MODTAGELSE
(Artikel 6, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1348/2000)

Ved modtagelsen af et dokument skal denne kvittering snarest muligt og senest syv dage efter modtagelsen sendes til den fremsendende instans på den hurtigst mulige måde.

8. MODTAGELSESDATO:

Udfærdiget i

Den

Underskrift og/eller stempel:

FORMULAR TIL MEDDELELSE OM RETURNERING AF ANMODNING OG DOKUMENT

(Artikel 6, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1348/2000)

Anmodningen og dokumentet skal returneres straks efter modtagelsen.

9. BEGRUNDELSE:

9.1. Anmodningen falder klart uden for forordningens anvendelsesområde:

9.1.1. dokumentet vedrører hverken civile eller kommercielle anliggender

9.1.2. der er ikke tale om en anmodning om forkyndelse fra en medlemsstat til en anden medlemsstat

9.2. Manglende opfyldelse af de formelle krav, hvilket gør forkyndelsen umulig:

9.2.1. dokumentet er vanskeligt at læse

9.2.2. formularen er ikke udfyldt på det korrekte sprog

9.2.3. det modtagne dokument er ikke en tro gengivelse af originalen

9.2.4. andet (skal præciseres):

9.3. Forkyndelsesmåden er ikke forenelig med den modtagende medlemsstats lovgivning (artikel 7, stk. 1, i forordningen)

Udfærdiget i

Den

Underskrift og/eller stempel:

MEDDELELSE OM VIDERESENDELSE AF ANMODNING OG DOKUMENT TIL DEN STEDLIGT KOMPETENTE MODTAGENDE
INSTANS

(Artikel 6, stk. 4, i forordning (EF) nr. 1348/2000)

Anmodningen og dokumentet er sendt videre til nedenstående instans, som har den stedlige kompetence til at foretage forkyndelsen:

10.1. Navn:

10.2. Adresse:

10.2.1. Gade + nummer/postboks:

10.2.2. Postnummer + bynavn:

10.2.3. Land:

10.3. Tlf.:

10.4. Telefax (*):

10.5. E-post (*):

Udfærdiget i

Den

Underskrift og/eller stempel:

Den kompetente modtagende instans' referencenummer:

KVITTERING FOR MODTAGELSE FRA DEN STEDLIGT KOMPETENTE INSTANS TIL DEN FREMSENDENDE INSTANS

(Artikel 6, stk. 4, i forordning (EF) nr. 1348/2000)

Denne kvittering skal ved modtagelsen af et dokument snarest muligt og senest syv dage efter modtagelsen sendes til den fremsendende instans på den hurtigst mulige måde.

11. MODTAGELSESDATO:

Udfærdiget i

Den

Underskrift og/eller stempel:

BEVIS FOR DOKUMENTERNES FORKYNDELSE ELLER MANGLENDE FORKYNDELSE

(Artikel 10 i forordning (EF) nr. 1348/2000)

Forkyndelsen foretages hurtigst muligt. Hvis det en måned efter anmodningens modtagelse ikke har været muligt at foretage forkyndelsen, underretter den modtagende instans under alle omstændigheder den fremsendende instans herom (jf. artikel 7, stk. 2, i forordningen).

12. DOKUMENTET ER FORKYNDT

- a) 12.1. Dato for forkyndelsen og den adresse, hvor den har fundet sted:
- b) 12.2. Dokumentet er:
- A) 12.2.1. forkyndt efter den modtagende medlemsstats lovgivning dvs.:

12.2.1.1. udleveret:

12.2.1.1.1. til adressaten

12.2.1.1.2. til en anden person

12.2.1.1.2.1. Navn:

12.2.1.1.2.2. Adresse:

12.2.1.1.2.2.1. Gade + nummer/postboks:

12.2.1.1.2.2.2. Postnummer + bynavn:

12.2.1.1.2.2.3. Land:

12.2.1.1.2.3. Tilknytning til adressaten:

Familie

Ansæt

Andet

12.2.1.1.3. på adressatens bopæl

12.2.1.2. forkyndt pr. post

12.2.1.2.1. uden kvittering for modtagelse

12.2.1.2.2. med kvittering for modtagelse (vedlagt)

12.2.1.2.2.1. udfærdiget af adressaten

12.2.1.2.2.2. udfærdiget af en anden person

12.2.1.2.2.2.1. Navn

12.2.1.2.2.2.2. Adresse

12.2.1.2.2.2.2.1. Gade + nummer/postboks:

12.2.1.2.2.2.2. Postnummer + bynavn:

12.2.1.2.2.2.2.3. Land:

12.2.1.2.2.2.3. Tilknytning til adressaten

Familie

Ansæt

Andet

12.2.1.3. andet (skal præciseres):

B) 12.2.2. forkyndt på følgende særlige måde (skal præciseres):

c) 12.3. Adressaten er (mundtligt) (skriftligt) blevet underrettet om, at han kan nægte at modtage dokumentet, hvis det ikke er udfærdiget på et sprog, som er officielt sprog på forkyndelsesstedet, eller på et af den fremsendende medlemsstats officielle sprog, som han forstår.

13. OPLYSNINGER, SOM GIVES I HENHOLD TIL ARTIKEL 7, STK. 2

Det har ikke inden for en måned efter modtagelsen af dokumentet været muligt at foretage forkyndelsen.

14. DOKUMENTET ER NÆGTET MODTAGET

Adressaten har nægtet at modtage dokumentet med henvisning til det anvendte sprog. Dokumentet er vedlagt denne attest.

15. ÅRSAGEN TIL, AT DOKUMENTET IKKE ER FORKYNDT

15.1. Ukendt adresse

15.2. Adressaten har ikke kunnet findes

15.3. Det har ikke været muligt at forkynde dokumentet inden den dato eller den frist, som er angivet i punkt 6.2

15.4. Andet (skal præciseres):

Dokumentet er vedlagt denne attest.

Udfærdiget i

Den

Underskrift og/eller stempel:
